

ΚΡΙΣ ΚΟΛΟΜΠΟΥΣ & NENT BIZINI

ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΝ

ΚΡΙΣ ΡΑΪΛΑΝΤΕΡ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΤΩΝ
ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ – ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HOUSE OF SECRETS 3 - CLASH OF THE WORLDS

Από τις Εκδόσεις Balzer+Bray, Νέα Υόρκη 2016

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το σπίτι των μυστικών (ΒΙΒΛΙΟ 3)**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Chris Columbus, Ned Vizzini, Chris Rylander

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Μπανιά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Novel Approach LLC, 2016

© Εικονογράφησης: Greg Call, 2016

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2016

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1693-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1694-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

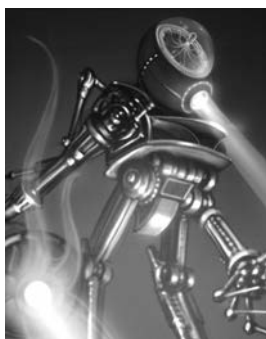
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΚΡΙΣ ΚΟΛΟΜΠΟΥΣ & NENT BIZINI
ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΝ
ΚΡΙΣ ΡΑΪΛΑΝΤΕΡ

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ – ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

Μετάφραση: Χρύσα Μπανιά

ΣΤΟΝ ΝΕΥΤ

Ο Μπρένταν Γουόκερ ήξερε ότι εκείνη η ιστορία δε θα είχε καλό τέλος.

Βρισκόταν στην παραλία κοντά στο σπίτι του στη Λεωφόρο Σι Κλιφ με τις αδελφές του, Κορντίλια και Έλεανορ, και κοιτούσε τον κόλπο του Σαν Φρανσίσκο. Για την ακρίβεια, όχι ολόκληρο τον κόλπο – ένα σημείο στο νερό όπου μόλις πριν από λίγες στιγμές είχαν δει τον φίλο τους, έναν κολοσσό που ονομαζόταν Χοντρός Τζάγκερ.

Τα αυτοκίνητα είχαν σταματήσει στη γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ. Αρκετοί άνθρωποι έσκυβαν να κοιτάξουν από τα κάγκελα και πιθανότατα αναρωτιούνταν αν είχαν δει πράγματι έναν πελώριο, πανύψηλο και παχύσαρκο Μικ Τζάγκερ να στέκει καταμεσής στον κόλπο του Σαν Φρανσίσκο και να ουρλιάζει στο φεγγάρι.

Μα αυτό ήταν αδύνατο. Ο Χοντρός Τζάγκερ δεν ήταν αληθινός – τουλάχιστον δεν ήταν αληθινός όπως ο Μπρένταν και οι αδελφές του. Ήταν απλώς ένας χαρακτήρας

σε ένα παλιό μυθιστόρημα του Ντένβερ Κριστόφ. Ή μάλλον έτσι πίστευε ο Μπρένταν ως τότε. Βέβαια, τα παιδιά της οικογένειας Γουόκερ είχαν δει τόσα «αδύνατα» πράγματα τους τελευταίους μήνες, ώστε είχαν πειστεί ότι κυριολεκτικά τα πάντα ήταν δυνατά.

Τα περισσότερα παιδιά θα το έβαζαν στα πόδια ουρλιάζοντας αν έβλεπαν έναν κολοσσό με ένα πανί γύρω από τα λαγόνια να βγαίνει από τον ωκεανό. Ή το πολύ πολύ θα καλούσαν την αστυνομία. Σε καμία περίπτωση δε θα προσπαθούσαν να βρουν έναν τρόπο να κάνουν τον πελώριο γίγαντα να πλησιάσει κι άλλο. Όμως, τα τρία παιδιά της οικογένειας Γουόκερ δεν έμοιαζαν με τα συνηθισμένα. Όχι πια. Όλα άλλαξαν όταν μετακόμισαν στην Οικία Κριστόφ κι άθελά τους βρέθηκαν μέσα στον μαγικό κόσμο των βιβλίων του – μπαίνοντας σε μια φαινομενικά ατέλειωτη μάχη με τη σατανική Μάγισσα του Ανέμου, με θηρία του πάγου, ναζί σάιμποργκ, αιμοδιψείς πειρατές και κάμποσες άλλες φρίκες από τα βάθη της φαντασίας του συγγραφέα.

«Και τώρα τι κάνουμε;» ρώτησε ο Μπρένταν. «Εγώ λέω να φωνάξουμε την κυρία Κράμπσλι, την καθηγήτρια της Γλώσσας, για να τον δελεάσουμε να βγει. Η κυρία Κράμπσλι είναι ακόμα ανύπαντρη και κοντεύει σε πάχος τον Χοντρό Τζάγκερ. Μπορεί να γίνουν χαριτωμένο ζευγάρι».

Η μικρότερη αδελφή του, η Έλεανor, τον χτύπησε στο μπράτσο. «Μπρένταν!» τον κατσάδιασε. «Ο Χοντρός Τζάγκερ είναι φίλος μας! Πρέπει να είσαι πιο ευγενικός μαζί του – ξέχασες ότι μας έσωσε τη ζωή μια δυο φορές; Η κυρία Κράμπσλι είναι πολύ κακιά – δε θα την έστελνα ούτε στον χειρότερο εχθρό μου».

«Το ξέρω, Έλεανορ», απάντησε ο Μπρένταν. «Απλώς εννοούσα ότι δεν έχουμε κάποιο καλό σχέδιο».

«Από πότε άρχισες να ανησυχείς αν έχεις ένα καλά οργανωμένο σχέδιο πριν δράσεις;» ρώτησε η Κορντίλια.

Ήταν το μεγαλύτερο από τα τρία αδέρφια και κόντευε να κλείσει τα δεκαέξι, αν και συχνά είχε την τάση να μιλά και να φέρεται σαν να είχε τουλάχιστον τα διπλάσια χρόνια.

«Γιατί, δεν κατάλαβα; Κάποιες φορές μπορώ κι εγώ να καταστρώνω σχέδια και να είμαι ο αρχηγός», διαμαρτυρήθηκε ο Μπρένταν. Οι αδελφές του τον κοίταξαν. Ήξεραν φυσικά –όπως και ο ίδιος– ότι ήταν πολύ καλύτερος στο να λέει ανέκδοτα.

Τα τρία παιδιά στέκονταν στην παραλία ακριβώς κάτω από τον γκρεμό όπου κούρνιαζε επικίνδυνα η βικτοριανή, τριώροφη Οικία Κριστόφ – την οποία μπορούσαν να αποκαλούν σπίτι τους μόνο για μια νύχτα ακόμα. Γιατί, αφού για άλλη μια φορά είχαν γλιτώσει στο παρά πέντε από τον φανταστικό κόσμο των βιβλίων, είχαν επιστρέψει σε μια πραγματικότητα στην οποία ο πατέρας τους είχε καταφέρει να χάσει στον τζόγο μια περιουσία δέκα εκατομμυρίων δολαρίων. Έτσι, το επόμενο πρωί θα επέστρεφαν σε ένα πολύ μικρό διαμέρισμα κοντά στο Φίσερμανς Γουόρφ.

«Ελάτε», είπε η Κορντίλια κι έσφιξε κι άλλο το παλτό της για να φυλαχτεί από το παγερό αεράκι του ωκεανού. «Ας προσπαθήσουμε τουλάχιστον να πλησιάσουμε στη γέφυρα, κοντά στο σημείο όπου βγήκε στην επιφάνεια. Όπως και να 'χει, αν μείνουμε εδώ και πιάσουμε ψιλή κουβέντα δε θα καταφέρουμε τίποτα».

Ο Μπρένταν και η Έλεανor ακολούθησαν την Κορντίλια κατά μήκος της παραλίας προς τη γέφυρα. Ο Χοντρός Τζάγκερ ήταν ακόμα άφαντος.

Καθώς τα τρία αδέρφια ξεμάκραιναν, πέρασαν μπροστά από έναν άστεγο με μακρύ γκριζο γένη, που καθόταν κοντά στους χαμηλούς θάμνους στη βάση του γκρεμού. Εκείνος τους είδε να προσπερνούν, αλλά δεν είπε τίποτα. Το φως του φεγγαριού έκανε τα μάτια του να λάμπουν σαν διαμάντια στο σκοτάδι. Προς στιγμή ο Μπρένταν σκέφτηκε ότι ήταν ο Βασιλιάς της Καταιγίδας – αυτό το όνομα είχε δώσει στον εαυτό του ο Ντένβερ Κριστόφ από τότε που το *Βιβλίο της Καταστροφής και της Επιθυμίας* είχε διαφθείρει την ψυχή του, χρόνια πριν.

Όμως, εκείνο το βιβλίο είχε χαθεί τώρα· η Έλεανor το είχε εξαφανίσει για πάντα, χρησιμοποιώντας την ίδια του τη μαγεία εναντίον του. Μαζί είχε χαθεί και ο Βασιλιάς της Καταιγίδας. Τα τρία αδέρφια είχαν δει ένα αστικό λεωφορείο να τον χτυπά και να τον σκοτώνει έξω από τη Λέσχη Μποχίμιαν στο κέντρο του Σαν Φρανσίσκο – ένα δυστύχημα που είχε προκαλέσει η ίδια του η κόρη, η Ντάλια Κριστόφ, δηλαδή η Μάγισσα του Ανέμου. Ωστόσο, παρά την είδηση στο Διαδίκτυο που ισχυριζόταν ότι η σορός του είχε ενταφιαστεί σε ένα κοντινό μωσαλείο, με ψεύτικη ταυτότητα, ο Μπρένταν δεν ήταν απολύτως πεπεισμένος ότι ο διεστραμμένος γερο-μάγος ήταν πράγματι νεκρός.

«Χοντρέ Τζάγκερ!» τσίριξε η Έλεανor βγάζοντας απότομα τον Μπρένταν από τις σκέψεις του.

Για μια στιγμή σκέφτηκε ότι ο κολοσσός μάλλον είχε εμφανιστεί ξανά. Όμως, η Έλεανor φώναξε και πάλι το

όνομά του και η φωνή της ακούστηκε ως την άλλη άκρη του κόλπου, σαν να έψαχνε ένα χαμένο σκύλο.

«Χοντρέ Τζάγκερ, βγες έξω, θα σε βοηθήσουμε!» συνέχισε η Έλεανορ.

Η Κορντίλια έκανε τα χέρια της χωνί γύρω από το στόμα της και άρχισε να φωνάζει κι εκείνη. «Χοντρέ Τζάγκερ, είμαστε εδώ!»

«Έλα, Χοντρέ Τζάγκερ, βγες! Εμείς είμαστε, οι Γουόκεε-ερρρ!» ούρλιαξε η Έλεανορ προφέροντας το επίθετό τους μακρόσυρτα, όπως έκανε πάντα ο γίγαντας.

«Ωραία μίμηση», είπε ο Μπρένταν καθώς κοιτούσε τριγύρω στην παραλία. «Λέω να προσπαθήσω κι εγώ».

Πλησίασε το νερό κι άρχισε να τραγουδά ένα κομμάτι των Ρόλινγκ Στόουνς.

«Μπορεί να ήσουν ροκ σταρ όταν ταξιδέψαμε στην αρχαία Ρώμη, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι είσαι σπουδαίος τραγουδιστής στον πραγματικό κόσμο», παρατήρησε η Έλεανορ.

«Το λες επειδή ζηλεύεις τις κορόνες μου, Έλεανορ».

Η Έλεανορ δεν μπήκε στον κόπο να απαντήσει.

Ένα νεαρό ζευγάρι που έτρεχε κατά μήκος της παραλίας έκοψε ταχύτητα και κοίταξε τα τρία αδέρφια επιφυλακτικά. Έπειτα πέρασε από μπροστά τους κρατώντας απόσταση ασφαλείας.

Το νερό χάιδευε τα πόδια των παιδιών. Εξακολούθησαν να φωνάζουν, μα ο φίλος τους παρέμενε άφαντος. Αρκετοί ακόμα άνθρωποι που έκαναν την απογευματινή τους βόλτα στην παραλία είχαν αρχίσει να τα κοιτάζουν, περιέργοι και σαστισμένοι μαζί.

«Παιδιά, μήπως να σταματήσουμε τις φωνές; Ο κό-

σμος θα νομίζει ότι μας έχουν στρίψει όλες οι βίδες μας», είπε ο Μπρένταν, χρησιμοποιώντας ένα από τα αγαπημένα αστεία του πατέρα τους.

Τις πρώτες φορές που ο δόκτωρ Γουόκερ είχε πει εκείνη την ατάκα, ο Μπρένταν είχε δείξει τη δυσανασχέτησή του. Όμως, καθώς την άκουγε πάντοτε σε γιορτές και γενέθλια, κατέληξε να την αγαπήσει. Εκείνες, ωστόσο, ήταν πιο απλές εποχές. Η οικογένεια Γουόκερ δεν είχε καταστραφεί ακόμα οικονομικά, τα παιδιά δεν είχαν μπλέξει με τη σκοτεινή μαγεία και με τα μυστικά που περιέβαλλαν την Οικία Κριστόφ, και δεν ήταν αναγκασμένα να περνούν τα απογεύματά τους στην παραλία, προσπαθώντας να δελεάσουν έναν πανύψηλο κολοσσό που ονομαζόταν Χοντρός Τζάγκερ να βγει από τον κόλπο του Σαν Φρανσίσκο.

«Τι θα κάνουμε;» ρώτησε η Κορντίλια. «Γιατί δε βγαίνει ξανά στην επιφάνεια ο Χοντρός Τζάγκερ;»

«Μήπως δε μας ακούει;» είπε η Έλεανor συγκρατώντας τα δάκρυά της. «Είναι κάτω από τόσο νερό.»

«Μήπως τελικά δεν τον είδαμε ποτέ;» έκανε ο Μπρένταν. «Μήπως απλώς τον φανταστήκαμε;»

«Δε βοηθάς», τον κατσάδιασε η Κορντίλια. «Ξέρουμε πολύ καλά τι είδαμε. Αποκλείεται να τον φανταστήκαμε όλοι μας ταυτόχρονα. Δε γίνεται να έχουν την ίδια παραίσθηση τρία άτομα!»

Ο Μπρένταν αναστέναξε. Η αδελφή του είχε δίκιο.

«Λοιπόν», είπε. «Γνωρίζουμε ότι ο Χοντρός Τζάγκερ μπορεί να κρατήσει την αναπνοή του για πολλή ώρα. Άρα μάλλον δε θα πνιγεί.»

«Έτσι είναι», συμφώνησε η Κορντίλια και γύρισε στην

πανικόβλητη Έλεανor. «Θυμάσαι την πρώτη φορά που μπήκαμε στα βιβλία του Κριστόφ; Ο Χοντρός Τζάγκερ διέσχισε περπατώντας τη θάλασσα ως την Τινζ... μόνο και μόνο για να μας σώσει».

Η Έλεανor κούνησε το κεφάλι και πήρε βαθιές ανάσες πασχίζοντας ακόμα να κρατήσει τα δάκρυά της. Δεν ήξερε τι ήταν εκείνο που τη συνέδεε τόσο πολύ με τον Χοντρό Τζάγκερ, μα είχε καταλήξει να τον θεωρεί έναν από τους καλύτερους φίλους της, παρά το γεγονός ότι δεν είχαν ανταλλάξει ποτέ πάνω από δυο λόγια.

«Ξέρετε, μπορούμε να δοκιμάσουμε να τον ψαρέψουμε», πρότεινε ο Μπρένταν, που δεν αστειευόταν εντελώς. «Μπορούμε να βάλουμε για δόλωμα μία από τις γάτες της κυρίας Ντιγκλ...»

«Αυτό είναι φρικτό!» φώναξε η Έλεανor.

«Ναι, αλλά κι αυτή έχει καμιά τριανταριά», απάντησε ο Μπρένταν. «Ούτε που θα το καταλάβει αν λείψει μία!»

«Έλα τώρα, Μπρένταν, δεν είναι αστείο», τον κατσάδιασε η Κορντίλια.

«Με συγχωρείς, είμαι γεννημένος κωμικός», είπε ο Μπρένταν και σήκωσε τους ώμους. «Είναι στο αίμα μου».

«Εγώ, πάντως, δύσκολα θα σε έλεγα κωμικό», μουρμούρισε η Κορντίλια.

Η Έλεανor δεν άκουγε τον μικροκαβγά που είχαν ξεκινήσει τα μεγαλύτερα αδέρφια της. Είχε χαθεί στις δικές της σκέψεις. Και ξαφνικά βρήκε τη λύση – ήξερε πώς θα έβγαζαν τον Χοντρό Τζάγκερ από τον κόλπο.

«Το βρήκα!» αναφώνησε. «Χρειάζομαι μόνο ένα σούπερ μάρκετ».

«Έλεανor, θα φάμε αργότερα», είπε ο Μπρένταν, μα

έπειτα έβαλε το χέρι στο στομάχι του. «Βέβαια... τώρα που το λες, θα μπορούσα να χτυπήσω ένα δυο τوستάκια».

Ούτε η Κορντίλια, ούτε η Έλεανor είχαν την ευκαιρία να απαντήσουν, γιατί πίσω τους ακούστηκε η φωνή της μητέρας τους.

«Πού χαθήκατε, παιδιά;» φώναξε. «Μην το σκάτε έτσι. Έφαγα τον κόσμο να σας βρω! Ελάτε, γυρίζουμε σπίτι. Τα σχέδιά μας άλλαξαν».

«Δε γίνεται να φύγουμε ακόμα!» είπε η Έλεανor. «Δεν έχουμε, εμ... δεν έχουμε προλάβει να αποχαιρετήσουμε τη γειτονιά!»

Η Έλεανor ήξερε ότι έπρεπε να κερδίσει λίγο χρόνο για να εκτελέσει το σχέδιό της, να βγάλει τον Χοντρό Τζάγκερ από το νερό και να τον απομακρύνει από την πόλη, ώστε να κατευθυνθεί βόρεια προς την ακτή όπου ήταν λιγότερο πιθανό να τον εντοπίσουν. Είχε δει αρκετές ταινίες και ήξερε ότι ένας κολοσσός που τρέχει ελεύθερος στο Σαν Φρανσίσκο δε θα είχε καλό τέλος. Φανταζόταν ήδη έναν αλυσοδεμένο Χοντρό Τζάγκερ να επιδεικνύεται σε μια πλανόδια επίδειξη αλλόκοτων πλασμάτων. Ή, ακόμα χειρότερα, να αποφεύγει μαχητικά αεροσκάφη που ορμούσαν να τον καταστρέψουν.

«Λυπάμαι, καρδούλα μου, δεν προλαβαίνουμε!» δήλωσε η κυρία Γουόκερ σβήνοντας τις ελπίδες της Έλεανor. «Τα πράγματα άλλαξαν και πρέπει να μετακομίσουμε στο διαμέρισμα απόψε. Το φορτηγό της μεταφορικής μάς περιμένει. Φεύγουμε αμέσως».

Τα τρία παιδιά κοιτάχτηκαν ανήσυχα. Τα αισθήματά τους κυμαίνονταν από την απόλυτη απελπισία ως τον ξεκάθαρο πανικό. Οι ματιές τους έλεγαν:

Και τώρα τι θα κάνουμε;

Πώς θα καταφέρει ο Χοντρός Τζάγκερ να μείνει κρυμμένος όλη τη νύχτα;

Να πάρει! Χάθηκε η ευκαιρία να τον βοηθήσουμε.

Όμως, δεν είχαν επιλογή. Όλα έδειχναν ότι η κυρία Γουόκερ δε σήκωνε κουβέντα, κι ήδη φαινόταν αρκετά ενοχλημένη. Έτσι, τα τρία αδέρφια ανέβηκαν αργά τον λόφο πίσω από τη μητέρα τους και τράβηξαν προς τον δρόμο τους, τη λεωφόρο Σι Κλιφ. Ή μάλλον τράβηξαν προς τον παλιό τους δρόμο.

Καθώς ανέβαιναν την απότομη πλαγιά σέρνοντας τα πόδια τους, η Έλεανor γύρισε να ρίξει μια τελευταία ματιά στον κόλπο. Και τότε είδε μια αναταραχή στο νερό κοντά στο κέντρο της γέφυρας. Από εκείνη την απόστα-

ση φαινόταν σαν ένα μικρό κύμα, ίσως απλώς ένα ρεύμα που στροβιλιζόταν, ή μια φώκια ή ένα δελφίνι. Μα ήξερε πως δεν ήταν έτσι. Στα δικά της μάτια το κύμα έμοιαζε περισσότερο με δύο τεράστια, πεταχτά χείλη που ξεπρόβαλλαν από το νερό για να πάρουν άλλη μια ανάσα.

Ενώ ακολουθούσαν την κυρία Γουόκερ προς την Οικία Κριστόφ, τα τρία παιδιά έμειναν λίγα μέτρα πιο πίσω. Ο Μπρένταν και η Κορντίλια πρόσεξαν έκπληκτοι ότι η Έλεανor χαμογελούσε.

«Μόλις είδα τον Χοντρό Τζάγκερ να βγάζει τα χείλη από το νερό για να πάρει ανάσα», τους ψιθύρισε. «Άρα μάλλον κατάλαβε πως πρέπει να μείνει κρυμμένος. Αν καταφέρει να μη γίνει αντιληπτός μέχρι αύριο το πρωί, έχω ένα σχέδιο για να τον κάνουμε να βγει από το νερό».

«Όμως, ακόμα κι αν βγάλουμε τον Χοντρό Τζάγκερ στην ακτή, τι θα κάνουμε μετά;» ρώτησε ο Μπρένταν γεμάτος αμφιβολίες. «Θα τον καλέσουμε να κοιμηθεί στο σπίτι μας; Θα παίξουμε επιτραπέζια, θα φτιάξουμε ποπ κορν στον φούρνο μικροκυμάτων κι έπειτα θα πούμε τα πιο μεγάλα μυστικά μας;»

«Μπορούμε να τον φέρουμε στο σχολείο!» πρότεινε γεμάτη ενθουσιασμό η Έλεανor, που δεν είχε καταλάβει καθόλου τον σαρκασμό του αδελφού της.

Ο Μπρένταν φαντάστηκε τον Χοντρό Τζάγκερ να πιάνει ανάμεσα στον δείκτη και τον αντίχειρα του χεριού του τον νταή του σχολείου, τον Σκοτ Καλούριο, σαν να ήταν μύξα, κι έπειτα να τον πετά στον τοίχο.

«Αυτό θα ήταν όντως τέλει», παραδέχτηκε. «Άσε που θα έκανε την απόλυτη θραύση στο λακρός».

Η Κορντίλια αγριοκοίταξε την Έλεανor και τον Μπρέ-

νταν, όμως, προτού κάποιος από τους δύο προλάβει να πει οτιδήποτε άλλο, η μαμά τους διέκοψε τη συζήτηση.

«Παιδιά, έχω να σας πω κάτι ακόμα», άρχισε να λέει η κυρία Γουόκερ, που έδειχνε κάπως νευρική. «Σίγουρα δε θα είναι εύκολο, μα είναι για το καλό μας. Είναι ο λόγος για τον οποίο πρέπει να μετακομίσουμε απόψε αντί για αύριο».

Τα τρία αδέρφια κοντοστάθηκαν και περίμεναν με αγωνία να ακούσουν τα νέα.

«Ξέρω ότι θα είναι δύσκολο για σας, όπως είναι και για μένα», είπε αργά η κυρία Γουόκερ, με μάτια κόκκινα και κουρασμένα. «Αλλά αύριο το πρωί ο μπαμπάς σας θα φύγει για μερικές ημέρες, ή ίσως για μερικές εβδομάδες. Θα πάει σε μια κλινική αποκατάστασης για τον εθισμό του στον τζόγο».

«Για ένα λεπτό! Ο μπαμπάς είναι εθισμένος στον τζόγο;» ρώτησε η Κορντίλια.

Ξαφνικά ένιωσε φοβερές τύψεις καθώς συνειδητοποίησε ότι η πρώτη της σκέψη ήταν πώς θα επηρέαζε την ίδια αυτό το γεγονός – τι θα έλεγε ο κόσμος; Τα μεγάλα κολέγια στα οποία ήλπιζε να μπει θα μάθαιναν με κάποιον τρόπο ότι ο μπαμπάς της είχε μπει σε κλινική αποκατάστασης; Η Κορντίλια ήταν ανέκαθεν επικεντρωμένη στο μέλλον της, τα έκανε όλα με τον «σωστό» τρόπο και προσπαθούσε να είναι η καλύτερη. Όμως, τώρα έβλεπε τα όνειρά της να σβήνουν γρήγορα μπροστά σε αυτά τα νέα. Άραγε τα παιδιά των εθισμένων γονιών μπαίνουν σε πανεπιστήμια όπως το Χάρβαρντ, το Γκέιλ και το Στάνφορντ;

«Ο μπαμπάς θα φύγει;» ρώτησε η Έλεανορ και η φω-

νή της ράγισε. Δεν μπορούσε να χωνέψει τη σκέψη ότι θα έχανε τελικά και τον Χοντρό Τζάγκερ και τον μπαμπά της μέσα σε μια μέρα.

«Μην ανησυχείς, καρδιά μου», απάντησε η κυρία Γουόκερ περνώντας το χέρι της γύρω από τους ώμους της Έλεανor και προσπαθώντας να χαμογελάσει βεβιασμένα. «Θα είναι για λίγο, κι αυτό το Σαββατοκύριακο θα μπορέσουμε να τον επισκεφτούμε. Όταν γυρίσει θα είναι όλα πολύ καλύτερα. Σας δίνω τον λόγο μου. Είστε τόσο δυνατά παιδιά, τόσο ανεξάρτητα· πάντα ήσασταν. Ξέρω ότι θα το ξεπεράσετε... θα το ξεπεράσουμε, μαζί!».

«Ναι, αλλά πώς θα τα βγάλουμε πέρα;» ρώτησε ο Μπρένταν.

«Μπρένταν!» έκανε η κυρία Γουόκερ αγριοκοιτάζοντας τον γιο της. «Αυτό είναι το μόνο πράγμα που σκέφτεσαι αυτή τη στιγμή;»

Ο Μπρένταν δίστασε, ίσως λίγο περισσότερο από ό,τι έπρεπε, πριν τελικά κουνήσει αρνητικά το κεφάλι. Ένιωθε άσχημα γιατί ανησυχούσε περισσότερο για τα οικονομικά της οικογένειας παρά για την ψυχική υγεία του πατέρα του.

Βέβαια, υπήρχε πάντα ο χάρτης του θησαυρού των ναζι που είχαν φέρει από τον κόσμο των βιβλίων. Όμως, αυτό ήταν κάπως τραβηγμένο. Σύμφωνα με το κόκκινο Χ πάνω στον χάρτη, ο θησαυρός ήταν κρυμμένος κάπου στην Ευρώπη. Η οποία, από ό,τι θυμόταν ο Μπρένταν, ήταν πολύ μακριά από το Σαν Φρανσίσκο. Εξάλλου, ακόμα δεν είχαν ιδέα αν ο θησαυρός υπήρχε στον πραγματικό κόσμο. Ίσως υπήρχε μόνο σε ένα από τα μυθιστορήματα του Ντένβερ Κριστόφ.

«Στο μεταξύ, μπορώ και με το παραπάνω να φροντίσω εγώ την οικογένειά μας», συνέχισε η κυρία Γουόκερ πασχίζοντας να ακουστεί αισιόδοξη. «Γι' αυτό από αύριο πιάνω δουλειά σε ένα κατάστημα με παπούτσια».

Μόλις πριν από λίγες εβδομάδες η οικογένεια ζούσε σε ένα πανέμορφο βικτοριανό σπίτι με θέα στη γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ και είχε στην τράπεζα δέκα εκατομμύρια δολάρια. Τώρα μετακόμιζαν σε ένα μικροσκοπικό διαμέρισμα χωρίς να έχουν σχεδόν τίποτα στο όνομά τους – και για αυτή την κατάσταση ήταν υπεύθυνος ο πατέρας τους, ο δόκτωρ Γουόκερ, καθώς μέσα σε λίγους μήνες τού είχαν αφαιρέσει την άδεια του γιατρού κι είχε χάσει στον τζόγο όλα τους τα χρήματα.

Ξαφνικά ο Μπρένταν αισθάνθηκε απαίσια γιατί είχε πιέσει τόσο πολύ τη μητέρα του για τα χρήματα. Στο κάτω κάτω, η ίδια δεν έφταιγε για τίποτε από όλα αυτά. Ήταν το μοναδικό μέλος της οικογένειας που κατά πάσα πιθανότητα είχε το *μικρότερο* μερίδιο ευθύνης για οποιοδήποτε από τα πρόσφατα και συνεχιζόμενα προβλήματα των Γουόκερ.

«Ωραία», είπε ο Μπρένταν. «Αν χρειαστείς τον πρώτο σου πελάτη, έχω μαζέψει λίγα χρήματα από τα γενέθλιά μου. Πάντα αναρωτιόμουν αν θα μου πήγαιναν οι κόκκινες γόβες».

Παρά τη ζοφερή διάθεση, όλοι γέλασαν. Ο ήχος του γέλιου τους έμοιαζε να περιορίζει κάπως το σκοτάδι που είχε σκεπάσει τη λεωφόρο Σι Κλιφ εκείνο το απόγευμα. Λες και ξαφνικά το φεγγάρι έλαμπε περισσότερο.

«Νομίζω ότι θα πλήρωνα για να δω τον Μπρένταν να φορά τακούνια», είπε η κυρία Γουόκερ γελώντας, και

τους έκανε μια μεγάλη αγκαλιά. «Σας αγαπώ, παιδιά», πρόσθεσε. Όσο στραβά κι αν πάνε τα πράγματα, πάντοτε βρίσκετε τρόπο να με κάνετε να χαμογελάσω. Παρ' όλα αυτά, αύριο δε θα προλάβετε να πάτε για ψώνια».

«Γιατί;» ρώτησε η Κορντίλια.

Και τότε η κυρία Γούκερ τούς είπε ένα νέο που για τον Μπρένταν και την Κορντίλια ήταν μακράν το χειρότερο εκείνου του απογεύματος.

«Γιατί αύριο το πρωί θα επιστρέψετε στο παλιό σας σχολείο».

Αργότερα το ίδιο βράδυ η Έλεανor στριφογυρνούσε στο μικροσκοπικό κρεβάτι της μέσα στο μικροσκοπικό δωμάτιο που μοιραζόταν με την Κορντίλια, στο μικροσκοπικό διαμέρισμα στο οποίο είχαν μετακομίσει. Εφιάλτες στοίχειωναν τον ύπνο της. Έβλεπε τον Χοντρό Τζάγκερ να πολεμά τεράστιους λευκούς καρχαρίες στα σκοτεινά νερά του κόλπου του Σαν Φρανσίσκο. Τον έβλεπε να πιάνεται στο δίχτυ ενός ψαρά και να πνίγεται. Έβλεπε ότι κάποιος τον ανακάλυπτε κι έπειτα τον κυνηγούσαν άνδρες με τεράστια καμάκια πάνω σε φαλινοθηρικά. Και σε όλους τους εφιάλτες της δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τον βοηθήσει.

Ο Μπρένταν, από την άλλη, δεν προσπαθούσε καν να κοιμηθεί.

Καθόταν στο μικρό γραφείο στο δωμάτιό του με το κεφάλι μέσα στα χέρια, και σκεφτόταν ότι έπρεπε να ξαναπάει στο παλιό του σχολείο και να ξαναδεί παλιούς φί-

λους και καθηγητές. Θα τον ρωτούσαν όλοι γιατί είχε αναγκαστεί να φύγει από το ιδιωτικό σχολείο και να επιστρέψει εκεί. Και θα έπρεπε να τους πει την αλήθεια. Ότι ο μπαμπάς του είχε χάσει όλα τους τα χρήματα στον τζόγο και τους είχαν πετάξει από το σπίτι με τις κλοτσιές. Θα ήταν ιδιαίτερα δύσκολο να τους αντιμετωπίσει μετά τον τρόπο με τον οποίο είχε φύγει: είχε δηλώσει –υπερβολικά αλαζονικά, όπως παραδεχόταν (τώρα)– ότι το καινούργιο του ιδιωτικό σχολείο θα ήταν πολύ καλύτερο «από αυτό το αχούρι».

Για κάποιο λόγο αυτή η πραγματικότητα γέμιζε τον Μπρένταν με μεγαλύτερο φόβο από ό,τι οι περισσότερες τρελές περιπέτειες των βιβλίων στις οποίες είχε βρεθεί. Συνειδητοποίησε ότι ήταν σχεδόν πιο εύκολο να αντιμετωπίσει κανείς τον θάνατο παρά τον απόλυτο εξουτελισμό – το οποίο ήταν μια τρομακτική και τραγική αποκάλυψη.

Προσπάθησε να αφαιρεθεί ανάβοντας την τηλεόραση των πενήντα πέντε ιντσών που είχε φέρει μαζί του από τη σοφίτα της Οικίας Κριστόφ. Μπορούσαν να του πάρουν το τέλειο δωμάτιο, το σχολείο, τα λεφτά και τον σοφέρ (που ήταν μάλλον το αγαπημένο του κομμάτι από την παλιά τους ζωή). Όμως, κανείς δε θα άγγιζε την τηλεόραση που είχε αγοράσει με μερικά από τα χρήματα που είχε φέρει η Έλεανor στην οικογένεια χρησιμοποιώντας το *Βιβλίο της Καταστροφής και της Επιθυμίας*. Ο Μπρένταν και η τηλεόραση είχαν περάσει ήδη πολλά μαζί – μεταξύ άλλων και την κατάκτηση του πρωταθλήματος από τους Τζάιαντς. Στα τελευταία λεπτά του αγώνα ο Μπρένταν είχε ενθουσιαστεί τόσο πολύ ώστε είχε

κοντέψει να πετάξει κατά λάθος το μισογεμάτο κουτάκι με τη σόδα του στην πανέμορφη, άψογη οθόνη της.

Άρχισε να κάνει ζάπινγκ ψάχνοντας τις επαναλήψεις του *Family Guy* ή του *South Park*, που όλο και κάποιο κανάλι έπαιζε αργά τη νύχτα. Ήταν έτοιμος να βάλει αθλητικά για παρηγοριά, όταν ο τίτλος ενός ειδησεογραφικού καναλιού τράβηξε την προσοχή του. Για μια στιγμή σκέφτηκε ότι ίσως έβλεπε κάποια παρωδία, γιατί δεν υπήρχε περίπτωση να είναι αλήθεια.

Όμως, ήταν το CNN. Το ρεπορτάζ που ο Μπρένταν έβλεπε να παίζει στην τηλεόραση ήταν πέρα για πέρα αληθινό. Και τον έκανε κυριολεκτικά να πέσει από την καρέκλα του δωματίου του και να προσγειωθεί στο πάτωμα με έναν τρομακτικό γδούπτο.

Στην άλλη άκρη του διαμερίσματος των Γουόκερ η Κορντίλια έβλεπε το πιο παράξενο όνειρο της ζωής της. Μάλιστα, δεν το ένιωθε διόλου σαν όνειρο αλλά μάλλον σαν μια πραγματικότητα με κανονικούς ήχους, μυρωδιές κι αισθήσεις. Αν δεν ήταν σίγουρο ότι όλα όσα γίνονταν στο όνειρό της ήταν αδύνατα, θα πίστευε ότι συνέβαιναν στ' αλήθεια.

Η Κορντίλια είχε επιστρέψει στον κόσμο των βιβλίων. Δεν ήξερε πώς το είχε καταλάβει, μα ήταν βέβαιη. Ίσως ήταν εν μέρει επειδή της φαινόταν κάπως υπερβολικά έντονη η λιακάδα που έλουζε τα στενά παράθυρα κατά μήκος των τοίχων ενός τεράστιου κάστρου. Οι ακτίνες φώτιζαν τα πόδια της καθώς προχωρούσε σε έναν ατέλειωτο πέτρινο διάδρομο.

Μόνο που τα πόδια της δεν έμοιαζαν με τα δικά της. Φαίνονταν... μεγαλύτερα, μα και πιο ελαφριά με κάποιον τρόπο, σχεδόν λες και αιωρούνταν. Όμως, ήταν τα πό-

δια της· αυτό ήταν το λογικό, γιατί η Κορντίλια ένιωθε το κρύο από το πέτρινο πάτωμα μέσα από τα παράξενα, λεπτά δερμάτινα παπούτσια που φορούσε.

Μπήκε σε μια μεγάλη αίθουσα στην άκρη του ατέλειωτου διάδρομου. Δεν της πήρε πολλή ώρα να αναγνωρίσει τα πλούσια χαλιά στους τοίχους και τα μεγάλα παράθυρα. Ο γιγάντιος θρόνος από κόκαλα και αμέθυστο στην άκρη του μεταξωτού χαλιού μαρτυρούσε το μέρος όπου βρισκόταν.

Η Κορντίλια είχε επιστρέψει στο κάστρο Κόρογουεϊ από το βιβλίο του Κριστόφ Άγγριοι Πολεμιστές, και ήταν στην αίθουσα του θρόνου της σατανικής βασίλισσας Δάφνης. Μολονότι οι βασιλικοί φρουροί γονάτιζαν μπροστά της, η Κορντίλια ήξερε ότι δεν μπορούσε να είναι αλήθεια. Παρ' όλα αυτά, προφανώς ήταν. Και για κάποιο λόγο η καινούργια βασίλισσα ήταν εκείνη.

Ωστόσο, προχωρούσε σχεδόν λες και δεν την οδηγούσε μόνο η δική της ελεύθερη βούληση. Η Κορντίλια πλησίασε τον θρόνο της σαν να ανήκε πράγματι εκεί. Κάθισε και κοίταξε προσεκτικά τον χώρο. Όλα έδειχναν ότι είχε επισκέπτες. Σίγουρα, όμως, δεν ήταν συνηθισμένοι επισκέπτες.

Μπροστά στον θρόνο της ήταν παραταγμένη η πιο αλλόκοτη ομάδα πλασμάτων και ανθρώπων που είχαν μαζευτεί ποτέ σε ένα κάστρο, είτε αυτό ήταν φανταστικό είτε πραγματικό. Ήταν εκεί ο Κρομ, από την πρώτη τους περιπέτεια, ως ο νέος αρχηγός της ομάδας Άγγριων Πολεμιστών που εκτελούσαν τις πιο απαίσιες εντολές της βασίλισσας Δάφνης. Πλάι του έστεκε ένας γνώριμος Γερμανός στρατηγός που έμοιαζε πάρα πολύ με τον μο-

ναδικό άλλο Γερμανό στρατηγό που είχε γνωρίσει ποτέ η Κορντίλια, το ναζί σάιμποργκ Χάινριχ Φόλνχαϊμ, διοικητή της Δέκατης Πέμπτης Μεραρχίας Γρεναδιέρων Πάντσερ από το βιβλίο του Κριστόφ *Η Επίθεση των Ναζί Σάιμποργκ*. Όμως, ήταν αδύνατο να είναι ο ίδιος ο Φόλνχαϊμ, γιατί η Κορντίλια είχε δει το κανόνι ενός τανκ να τον κάνει κομματάκια σε μια χιονισμένη βουνοπλαγιά. Μάλλον όλα τα ναζί σάιμποργκ ήταν ίδια κι απαράλλαχτα.

Πλάι στο σάιμποργκ έστεκε ένας πολύ χαρακτηριστικός βρικόλακας, με μια τούφα στιλπνά μαύρα μαλλιά να πέφτει στη μέση του μετώπου του, χλωμό δέρμα, μαύρη μπέρτα με σηκωμένο γιακά και πεταχτά, ματωμένα δόντια. Ήταν εκεί και ο Γιούντζιλ, ο σκλάβος μονομάχος από το ρωμαϊκό Κολοσσαίο του αυτοκράτορα Όκιπου, Γερμανοί πιλότοι, μάλλον από το μυθιστόρημα περιπέτειας *Μαχόμενος Άσος*, από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, λίγοι μπράβοι από τον καιρό της Ποτοαπαγόρευσης, στρατιωτικοί αξιωματικοί από σχεδόν όλους τους σημαντικούς πολέμους, μερικοί πανάσχημοι μοβ εξωγήινοι με πλοκάμια και πάρα πολλά πλάσματα και χαρακτήρες τους οποίους η Κορντίλια δεν αναγνώριζε.

Όλοι είχαν καρφωμένα τα μάτια τους πάνω της γεμάτοι προσμονή. Έτσι, η Κορντίλια άρχισε να μιλά, εκπλήσσοντας τον εαυτό της με το κύρος των λόγων της και την αυτοπεποίθησή της.

«Καλώς ήλθατε!» είπε. «Σας ευχαριστώ πολύ που είστε κοντά μου. Όπως ξέρετε, επί μήνες είμαι παγιδευμένη εδώ. Όμως, τώρα η ώρα μας πλησιάζει. Οι κόσμοι είναι έτοιμοι να συγκλίνουν. Αυτή τη στιγμή κι άλλα μέλη της ομάδας μας βρίσκουν τρόπους να περάσουν στην

άλλη πλευρά, ξεγλιστρούν από τα σύνορα που μας χωρίζουν από το μέρος που είναι πραγματικά δικό μας. Κι όταν περάσουμε επιτέλους, τίποτα δε θα μπορέσει να μας σταματήσει».

Τα πλάσματα και οι στρατιώτες ζητωκραύγασαν. Κι άλλα λόγια ξεχύθηκαν από τα χείλη της, σχεδόν με δική τους πρωτοβουλία. Η Κορντίλια ένιωθε ότι εννοούσε τα όσα έλεγε, παρόλο που τη σόκαρε κάθε λέξη που ξεστόμιζε. Ήταν σχεδόν σαν να μιλά στο τηλέφωνο και να ακούει την ηχώ της φωνής της.

«Ο μόνος άνθρωπος που θα μπορούσε να μας σταματήσει, είναι τώρα νεκρός!» ανακοίνωσε με ενθουσιασμό η Κορντίλια στο πλήθος. Μόνο που, τώρα πια, υποπτευόταν ότι δεν ήταν πραγματικά ο εαυτός της κι είχε ένα άρρωστο προαισθημα ότι ήξερε πολύ καλά τι συνέβαινε. «Η μαγεία του γέρου έχει ραγίσει, αποσυντίθεται σαν το κορμί του, που σαπίζει μέσα στην κρύα γη. Ήρθε, λοιπόν, η ώρα να δράσουμε. Πρέπει να καταστρώσουμε τα κατάλληλα σχέδια και να προετοιμαστούμε για τη στιγμή που θα—»

Ξαφνικά η Κορντίλια βγήκε απότομα από το όνειρο. Κάποιος την ταρακουνούσε, και μια φωνή ψιθύριζε στο αυτί της.

«Ξύπνα, Κορντίλια!» έλεγε η φωνή. «Έχουν αρχίσει να περνούν! Θα μας σκοτώσουν όλους!»

Η Κορντίλια Γουόκερ ανακάθισε αμέσως όταν άκουσε την πανικόβλητη φωνή του Μπρένταν και κοπάνησε το κεφάλι στο μεταλλικό πλαίσιο της επάνω κουκέτας. Φώναξε από τον πόνο κι έπνιξε την ανάγκη να αναθεματίσει δυνατά.

«Άου! Τι έπαθες, Μπρένταν;» ρώτησε καθώς έτριβε το πονεμένο της μέτωπο.

«Με συγχωρείς», είπε εκείνος. «Ίσως το παράκανα λιγάκι, αλλά σου ορκίζομαι ότι είναι πάρα πολύ σημαντικό. Πρέπει να το δεις αμέσως αυτό. Και οι δυο σας».

Η Κορντίλια είχε συνηθίσει να έχει δικό της δωμάτιο και δικό της διπλό κρεβάτι. Αλλά το διαμέρισμά τους στο Φίσερμανς Γουόρφ είχε μόνο δύο μικρές κρεβατοκάμαρες κι ένα καθιστικό, και τώρα η Κορντίλια και η Έλεανor ήταν αναγκασμένες να μοιράζονται το ένα υπνοδωμάτιο. Οι μεταφορείς είχαν φέρει πίσω τις παλιές κουκέτες τους από τον χώρο αποθήκευσης εκείνο το απόγευμα.

«Είσαι εντάξει, Κορντίλια;» ψιθύρισε η Έλεανορ.

«Ναι, δε μάτωσα», απάντησε η Κορντίλια κρατώντας ακόμα το πονεμένο μέτωπό της και προσπαθώντας να μην ξεσπάσει στην αδελφή της. Ήξερε ότι δεν έφταιγε η Έλεανορ που είχαν αναγκαστεί να επιστρέψουν στις κουκέτες.

Η Έλεανορ κατέβηκε τη σκαλίτσα από την επάνω κουκέτα καθώς η Κορντίλια σηκωνόταν με κόπο και βογκητά από το κρεβάτι.

«Ελπίζω να μη μας δείξεις ξανά καμιά συλλογή από κομμένα νύχια ποδιών, Μπρένταν», είπε η Κορντίλια. «Δεν ήταν αστείο ούτε την πρώτη φορά που το έκανες!»

«Όχι, αυτό είναι αληθινό», απάντησε ο Μπρένταν. «Και μια που το ανέφερες... εκείνο ήταν ξεκαρδιστικό».

Λίγα χρόνια νωρίτερα ο Μπρένταν είχε πει στην Κορντίλια ότι είχε να της δείξει κάτι εξαιρετικά επείγον και εκπληκτικό. Το είχε πλασάρει τόσο καλά ώστε κατάφερε να την κάνει να πληρώσει ένα δολάριο «εισιτήριο» για να μπει στο δωμάτιό του. Και τότε, γεμάτος περηφάνια, της έδειξε μια συλλογή από κομμένα νύχια ποδιών που είχε παρατάξει πάνω στο γραφείο του έτσι ώστε να σχηματίζουν τις λέξεις: *Κορντίλια = σπασίκλας*.

«Μου πήρε δύο χρόνια για να μαζέψω αρκετά νύχια», τόνισε ο Μπρένταν, που χαμογελούσε αυτάρεσκα με εκείνη την ανάμνηση.

«Έλεος, Μπρένταν. Άντε, πάμε να δούμε τι είναι τέλος πάντων αυτό που θέλεις να μας δείξεις», είπε η Κορντίλια μορφάζοντας.

Ακολούθησαν τον Μπρένταν στον σκοτεινό διάδρομο του διαμερίσματος. Η πόρτα της κρεβατοκάμαρας των

γονιών τους ήταν κλειστή και το φως σβηστό. Τη σιωπή έσπαζε μόνο το τρίξιμο των βημάτων τους καθώς προχωρούσαν προς το δωμάτιο του Μπρένταν στο μπροστινό μέρος. Από τεχνικής άποψης, το «υπνοδωμάτιό του» δεν ήταν καν υπνοδωμάτιο. Στην πραγματικότητα ήταν ένα καθιστικό που είχαν μετατρέψει σε υπνοδωμάτιο.

Η Κορντίλια κράτησε την αναπνοή της κι έσπρωξε σιγά την πόρτα. Οι μεντεσέδες έτριξαν καθώς άνοιξε αργά. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό, αλλά μια χλωμή γαλάζια λάμψη έλουζε το κρεβάτι, σαν να βρίσκονταν σε θρίλερ με κακό φωτισμό.

Τα μάτια της χρειάστηκαν μερικά δευτερόλεπτα για να προσαρμοστούν, και τότε της κόπηκε η ανάσα. Κοίταζε την τηλεόραση του Μπρένταν σιωπηλή. Είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό και προς στιγμή είχε ξεχάσει το όνειρό της. Ο Μπρένταν πέρασε από μπροστά της και κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του.

«Σκέτη παράνοια, έτσι;» είπε.

Η Έλεανor σύρθηκε γύρω από την Κορντίλια για να μπορέσει να δει καλύτερα την τηλεόραση. Ήταν μία ακόμη από τις πολλές στιγμές στις οποίες απεχθανόταν το γεγονός ότι ήταν η μικρότερη και πιο μικροκαμωμένη. Ποτέ δεν έβλεπε τίποτα!

Προχώρησε στο κέντρο του δωματίου και κατάφερε επιτέλους να δει ανεμπόδιστα. Και έμεινε με το στόμα ανοιχτό, όπως ακριβώς και η Κορντίλια.

Πώς ήταν δυνατόν κάτι τέτοιο;

Η Έλεανor κουνούσε το κεφάλι, λες κι έτσι θα εξαφανίζονταν οι εικόνες που έβλεπε. Τελικά, προφανώς, ο Χοντρός Τζάγκερ δεν ήταν ο μόνος χαρακτήρας που είχε ει-

σέλθει στον πραγματικό κόσμο από κάποιο βιβλίο του Ντένβερ Κριστόφ.

Ένας τίτλος του CNN περνούσε από το κάτω μέρος της οθόνης κι έλεγε: «Γέτι πέφτει νεκρό στη Σάντα Ρόζα της Καλιφόρνια».

Η Έλεανor κατάλαβε αμέσως ότι το νεκρό θηρίο στην οθόνη δεν ήταν απλό γέτι. Ήταν ένα από τα θανάσιμα θηρία του πάγου που είχε πολεμήσει μαζί με τον μονομάχο Φέλιξ, τον Γουάνγκτσουκ και το τάγμα των μοναχών του στον κόσμο των βιβλίων του Κριστόφ. Ένα από τα θηρία του πάγου είχε επιζήσει, και όχι μόνο είχε περάσει στον πραγματικό κόσμο... αλλά είχε φτάσει ως την Καλιφόρνια!

Τα τρία παιδιά παρακολουθούσαν τις ειδήσεις στην τηλεόραση σιωπηλά για αρκετά λεπτά. Θολές εικόνες από την κάμερα κάποιου κινητού έδειχναν τρεις σερίφηδες να ποζάρουν πλάι στο νεκρό πλάσμα. Ο ένας τους είχε καθίσει πάνω στο πελώριο, τριχωτό του στέρνο κρατώντας μια αυτόματη καραμπίνα. Παρά τη χαμηλή ποιότητα λήψης, τα παιδιά έβλεπαν καθαρά μια τρύπα από σφαίρα να χάσκει στην κορυφή του κεφαλιού του θηρίου, ακριβώς στο βρέγμα – το μόνο αδύναμο σημείο των θηρίων του πάγου.

Το ρεπορτάζ πέρασε σε μια συνέντευξη με έναν από τους σερίφηδες.

«Τι να σας πω, στην αρχή δεν έλεγε να σωριαστεί με τίποτα», δήλωσε ο βοηθός σερίφη στην κάμερα, προσπαθώντας εμφανώς να μη χαμογελάσει πλατιά. «Εμείς, όμως, εξακολουθούσαμε να ρίχνουμε, ώσπου το τέρας έπεσε στα γόνατα. Έπειτα εγώ το πλησίασα, του φύτε-

φα μια σφαίρα στο κεφάλι κι εκείνο έπεσε ψόφιο. Έτσι απλά».

Ο Μπρένταν πάτησε το κουμπί της σίγασης.

«Τι τρέχει;» ρώτησε. «Λέτε να δούμε σε λίγο ναζί σάιμποργκ να κάνουν έφοδο στον Λευκό Πύργο; Ή γιγάντιες λιβελούλες να αρπάζουν σκυλιά από τα λουριά τους στο Σέντραλ Παρκ;»

«Όχι!» φώναξε σχεδόν η Έλεανor όταν φαντάστηκε τα πελώρια μαμούνια να τρώνε άμοιρα σκυλιά. Σκέπασε το στόμα της με τα χέρια, καθώς ανησύχησε μήπως άθελά της είχε ξυπνήσει τη μαμά της.

«Το όνειρό μου δεν ήταν καθόλου όνειρο», μονολόγησε σιγανά η Κορντίλια. «Ήταν... αλήθεια».

Η Έλεανor και ο Μπρένταν κοιτάχτηκαν κι έπειτα στράφηκαν μπερδεμένοι προς τη μεγαλύτερη αδελφή τους. Η Κορντίλια κούνησε το κεφάλι· είχε γουρλώσει τα μάτια κι ένιωθε φόβο και αηδία μαζί. Την ίδια έκφραση είχε πάρει όταν είχε ανακαλύψει ότι ήταν όλοι τους άμεσοι απόγονοι της Μάγισσας του Ανέμου.

«Ποιο όνειρο;» ρώτησε η Έλεανor.

«Το όνειρό μου ήταν τελικά αλήθεια», επανέλαβε η Κορντίλια σαν να είχε πέσει σε έκσταση. «Άρα, όλα αυτά συμβαίνουν πράγματι. Και θα χειροτερεύουν συνέχεια. Η Μάγισσα του Ανέμου έχει βρει τρόπο να τα κάνει όλα χειρότερα...»

«Γη καλεί Κορντίλια!» έκανε ο Μπρένταν κουνώντας το χέρι μπροστά στο πρόσωπό της. «Μήπως να μας διαφωτίσεις κι εμάς για όλα αυτά που λες;»

Η Κορντίλια σήκωσε τα μάτια επιτέλους και αντίκρισε το ανήσυχο βλέμμα του Μπρένταν. Έπειτα κοίταξε την

Έλεανor κι αναρωτήθηκε για μια στιγμή αν η μικρή της αδελφή θα μπορούσε να χειριστεί τα όσα είχε μόλις ανακαλύψει.

«Έλεανor, μήπως θα ήταν καλύτερα να γυρίσεις στο δωμάτιό σου όσο εγώ μιλάω με τον Μπρένταν;» πρότεινε μαλακά.

Η Έλεανor έγειρε το κεφάλι της αγανακτισμένη και συνοφρυώθηκε.

«Δεν είμαι μωρό», απάντησε. «Δε χρειάζεται να με προστατεύετε. Αν είναι κάτι που μπορεί να ακούσει ο Μπρένταν, τότε μπορώ να το ακούσω κι εγώ!»

Η Κορντίλια κοίταξε τον Μπρένταν, ο οποίος απλώς ανασήκωσε τους ώμους. Ίσως η Έλεανor είχε δίκιο· κάπου στην πορεία θα αναγκάζονταν να πάψουν να της φέρονται σαν να ήταν κανένα αβοήθητο νήπιο. Ειδικά ύστερα από όσα είχαν περάσει μαζί.

«Όταν με ξύπνησες... έβλεπα ένα όνειρο», άρχισε η Κορντίλια. «Μόνο που δεν έμοιαζε με κανένα όνειρο από εκείνα που έχω δει μέχρι τώρα. Ήταν σαν να βρισκόμουν μέσα στο μυαλό κάποιου άλλου. Και νομίζω ότι όντως έτσι έγινε».

Έδειξε το ρεπορτάζ που συνέχιζε να καλύπτει τη σφαγή του θηρίου του πάγου.

«Μήπως τελικά χτύπησες πολύ το κεφάλι σου όταν ξύπνησες;» ρώτησε ο Μπρένταν. Σήκωσε δύο δάχτυλα μπροστά στο πρόσωπό της. «Μπορεί να έπαθες διάσειση. Πόσα δάχτυλα βλέπεις;»

«Δύο», απάντησε νευριασμένη η Κορντίλια. «Ήταν αληθινό σας λέω! Ξεχάσατε ότι είμαι συνδεδεμένη με κάποια για πάντα; Κι όταν κοιμόμουν έγινα εκείνη με κά-

ποιον τρόπο, είδα ό,τι έβλεπε, είπα ό,τι έλεγε. Έγινα κάποια άλλη».

«Ποια;» ρώτησε η Έλεανορ, αν και τόσο η ίδια όσο και ο Μπρένταν φοβούνταν ό,τι ήξεραν ήδη την απάντηση.

«Η Μάγισσα του Ανέμου», αποκρίθηκε η Κορντίλια. «Ήμουν η Μάγισσα του Ανέμου».

Μα πώς γίνεται αυτό;» ρώτησε ο Μπρένταν.
«Θυμάσαι τότε που διάβασα το ημερολόγιο της προ-προγιαγιάς μας;» είπε η Κορντίλια. «Με κάποιον τρόπο, η Μάγισσα του Ανέμου ήταν σε θέση να το διαβάξει μέσα από τα μάτια μου. Μάλλον λειτουργεί και αντίστροφα· άλλοτε βλέπει ό,τι βλέπω εγώ, κι άλλοτε βλέπω ό,τι βλέπει εκείνη».

«Τέλεια», μουρμούρισε ο Μπρένταν. «Η αδελφή μου έχει συντονιστεί με ένα θηλυκό διάβολο, λες και πιάνει ένα μεταφυσικό ασύρματο δίκτυο».

Η Κορντίλια τού έριξε ένα δολοφονικό βλέμμα.

«Τι συνέβη στο όνειρο;» ρώτησε η Έλεανor.

Η Έλεανor και ο Μπρένταν κάθισαν και άκουσαν ήσυχα την Κορντίλια να τους εξηγεί τι είχε βιώσει νωρίτερα την ίδια νύχτα. Τους είπε ότι είχε δει τους χαρακτήρες από τα διαφορετικά βιβλία του Ντένβερ, μαζεμένους σε ένα μέρος: στο κάστρο Κόρογουεϊ.

«Είναι δύσκολο να θυμηθώ ποιοι χαρακτήρες ήταν εκεί, γιατί ήταν πολλοί», είπε η Κορντίλια και συνοφρυώθηκε. «Παρόλο που το ένιωθα αληθινό, δεν μπορώ με τίποτα να ανακαλέσω στη μνήμη μου συγκεκριμένες λεπτομέρειες».

«Πάντως, ακούγεται σαν συγκέντρωση των Σκοτεινών Εκδικητών», σχολίασε ο Μπρένταν. «Σαν την εθνική ομάδα των κακών».

«Ναι, θα ήταν σχεδόν αστείο το θέαμα του Δράκουλα να κάθεται ανάμεσα σε ένα ναζί σάιμποργκ και στον Κρομ, αν δεν ήταν σίγουρο ότι καταστρώνουν κάτι φρικτό», εξήγησε η Κορντίλια. «Είπα... εννοώ, η Μάγισσα του Ανέμου είπε σε όλους ότι, παρόλο που πίστευαν ότι ήταν παγιδευμένοι μέσα στον κόσμο των βιβλίων, στην πραγματικότητα δεν ήταν. Δήλωσε ότι υπήρχε τρόπος να δραπέτεύσουν, να βγουν όλοι στον πραγματικό κόσμο. Τόνισε ότι οι ραφές ανάμεσα στους δύο κόσμους έχουν φθαρεί και χειροτερεύουν κάθε μέρα. Ένα από τα τελευταία πράγματα που είπε πριν ξυπνήσω ήταν ότι ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να τη σταματήσει είναι νεκρός».

«Ο Ντένβερ Κριστόφ!» αναφώνησε ο Μπρένταν. «Εκείνος ο σιχαμένος παλιόγερος».

Η Κορντίλια κούνησε το κεφάλι. «Είναι απόλυτα λογικό. Μετά τον θάνατό του φέραμε ένα αντικείμενο από τα βιβλία του μαζί μας, στο Σαν Φρανσίσκο—»

«Τον χάρτη του θησαυρού των ναζί», είπε ο Μπρένταν.

«Έπειτα πέρασε ο Χοντρός Τζάγκερ με κάποιον τρόπο», πρόσθεσε η Έλεανor.

«Και τώρα ένα θηρίο του πάγου», συμπλήρωσε ο Μπρένταν.

«Είναι απλώς θέμα χρόνου να περάσουν κι άλλοι χαρακτήρες», παρατήρησε η Κορντίλια. «Ή να καταφέρει η Μάγισσα του Ανέμου να πραγματοποιήσει το σχέδιό της, όποιο κι αν είναι αυτό, και να περάσουν *όλοι*».

«Τι πιστεύεις ότι καταστρώνει;» ρώτησε η Έλεανor.

«Δεν είμαι απόλυτα σίγουρη», παραδέχτηκε η Κορντίλια. «Ό,τι κι αν είναι, όμως, θα αφήσει να περάσουν από τον κόσμο των βιβλίων *τα πάντα*. Νομίζω ότι συγκεντρώνει ολόκληρο στρατό από σατανικούς χαρακτήρες μυθιστορημάτων με σκοπό μια εισβολή».

«Εισβολή στον δικό μας κόσμο;» απόρησε η Έλεανor.

Η Κορντίλια κούνησε το κεφάλι.

«Για σκεφτείτε το, όμως» είπε ο Μπρένταν. «Δε θα σας άρεσε να δείτε έναν τυρανόσαυρο ρεξ να τριγυρνά στο κέντρο του Σαν Φρανσίσκο; Ή ένα τρολ να δραπετεύει από το Αλκατράζ;»

Η Κορντίλια και η Έλεανor μόρφασαν.

«Το θέμα είναι σοβαρό, Μπρένταν», απάντησε η Κορντίλια. «Μπορεί να πεθάνουν χιλιάδες άνθρωποι».

«Το ξέρω», συμφώνησε θλιμμένα εκείνος. «Αυτό που δεν ξέρω είναι τι πρέπει να κάνουμε γι' αυτό. Θέλω να πω, με ποιον τρόπο μπορούμε να σταματήσουμε κάτι τέτοιο; Θα χρειαστούμε τον Στρατό, το Ναυτικό, την Αεροπορία, όλους τους μπάτσους της πόλης... και μπορεί να μην είναι καν αρκετοί!»

«Το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνουμε είναι να φτάσουμε στον Χοντρό Τζάγκερ», τόνισε η Έλεανor, που δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό της την εικόνα του νεκρού θηρίου του πάγου. Φανταζόταν συνέχεια ότι έβλεπε στην τηλεόραση τον Χοντρό Τζάγκερ αντί για το

θηρίο, το γιγάντιο κορμί του διάτρητο από σφαίρες. «Είναι φίλος μας, αυτόν πρέπει να βοηθήσουμε πρώτα. Πρέπει να βεβαιωθούμε ότι γνωρίζει πως είναι ανάγκη να φύγει μακριά από την πόλη και να μείνει κρυμμένος μέχρι να βρούμε τι θα κάνουμε».

«Έτσι θα γίνει, Έλεανor», τη διαβεβαίωσε η Κορντίλια.

Όμως, ήξερε ότι έτσι θα αντιμετώπιζαν μόνο ένα σύμπτωμα· στην πραγματικότητα δε θα διόρθωναν την αιτία του ίδιου του προβλήματος. Ο δόκτωρ Γουόκερ είχε εξηγήσει στην Κορντίλια τη θεωρία πίσω από την άσκηση της ιατρικής όταν εκείνη ήταν δέκα χρόνων κι είχε περάσει μια ολόκληρη ημέρα μαζί του στο νοσοκομείο.

«Το μυστικό της θεραπείας», της είχε εξηγήσει, «είναι απλό: πρέπει να επικεντρωθείς στην αιτία που κρύβεται πίσω από κάθε ασθένεια. Μην προσπαθείς να διορθώσεις τα συμπτώματα. Διόρθωσε την αιτία που τα προκαλεί. Καμιά φορά δε δείχνουν να συνδέονται. Σκέψου ότι αν πονά διαρκώς το πόδι σου, δε γίνεται να παίρνεις ασπιρίνη κάθε μέρα για την υπόλοιπη ζωή σου. Πρέπει να καταλάβεις τι προκαλεί τον πόνο και να το διορθώσεις. Ένας πόνος στο πόδι μπορεί να προκαλείται από διάφορα προβλήματα που δεν εντοπίζονται καν εκεί, όπως ένα θέμα στην πλάτη ή μια νευρολογική διαταραχή. Γι' αυτό πασχίζουμε να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα ή την αιτία που κρύβεται πίσω από μια ασθένεια, όχι μόνο τα συμπτώματα».

Ήταν σημαντικό να μείνει ασφαλής ο Χοντρός Τζάγκερ, μα η Κορντίλια αντιλαμβανόταν ότι δεν μπορούσαν να του ζητήσουν να κρυφτεί στον ωκεανό για την υπό-

λοιπη ζωή του. Κάποια στιγμή θα έπρεπε να βρουν τρόπο να τον πάνε πίσω στο σπίτι του. Ήξερε ότι δε θα ερχόταν να βοηθήσει κανείς· το μόνο άλλο άτομο που ζούσε και γνώριζε για την ύπαρξη του κόσμου των βιβλίων ήταν η Μάγισσα του Ανέμου, κάτι που σήμαινε ότι η σωτηρία του κόσμου εξαρτιόταν από τα τρία παιδιά της οικογένειας Γουόκερ.

«Μακάρι να υπήρχε τρόπος να μιλήσουμε στους νεκρούς», σκέφτηκε δυνατά η Κορντίλια.

«Τι είναι αυτά που λες;» έκανε ο Μπρένταν και σήκωσε ξανά τρία δάχτυλα μπροστά στο πρόσωπό της. «Είσαι σίγουρη ότι δεν έπαθες διάσειση;»

«Μιλώ για τον Ντένβερ Κριστόφ», εξήγησε η Κορντίλια διώχνοντας ξανά το χέρι του. «Αν ήταν ζωντανός, ίσως μπορούσε να μας πει τι να κάνουμε. Πώς να διορθώσουμε τα πράγματα».

«Εκείνο το γέρικο τέρας δε θα μας βοηθούσε ακόμα κι αν υπήρχε τρόπος να μιλήσουμε στο φάντασμά του», απάντησε ο Μπρένταν. «Μάλλον θα ήθελε να υπάρχουν τα πλάσματά του στην πραγματική ζωή. Ποιος συγγραφέας δε θα ήθελε κάτι τέτοιο;»

«Είσαι σίγουρος γι' αυτό;» ρώτησε η Κορντίλια δείχνοντας την τηλεόραση, που μετέδιδε ακόμα εικόνες του νεκρού θηρίου του πάγου. «Αν οι χαρακτήρες του περάσουν στον κόσμο μας, πολλοί από αυτούς τελικά θα σκοτωθούν. Θα ήθελε όντως ο Κριστόφ να δει τους χαρακτήρες του να σφαγιάζονται; Ή να καταστρέφουν την πόλη που αγάπησε;»

«Αυτή η συζήτηση είναι γελοία», σχολίασε ο Μπρένταν. «Ο Κριστόφ είναι νεκρός. Και μόνο αν έχεις ικανό-

τητες μέντιουμ θα καταφέρουμε να πάρουμε λέξη από το πτώμα του!»

«Αυτό είναι!» φώναξε η Κορντίλια. «Είσαι ευφυΐα, Μπρένταν!»

«Με είπες ευφυΐα;» ρώτησε ο Μπρένταν. «Μου φαίνεται ότι πρέπει να σε πάμε για αξονική».

«Όχι! Θυμάσαι τι έγινε στη Λέσχη Μποχίμιαν όταν είδαμε τον Άλντριτς Χείζ και τον Ντένβερ να καλούν τα πνεύματα νεκρών Φυλάκων του Λορ με ένα απλό ξόρκι;»

Ο Μπρένταν κούνησε το κεφάλι. Είχε αρχίσει να μην του αρέσει η κατεύθυνση που έπαιρνε η κουβέντα.

«Δε βλέπω τον λόγο να μην μπορούμε να καλέσουμε και τα δικά τους πνεύματα», έκανε η Κορντίλια.

«Τι θέλεις να πεις;» ρώτησε νευρικά η Έλεανορ.

«Θα αναστήσουμε το πνεύμα του Βασιλιά της Καταιγίδας!»

Μα πρώτα πρέπει να βοηθήσουμε τον Χοντρό Τζάγκερ!» φώναξε σχεδόν η Έλεανor. «Έχω ήδη καταστρώσει σχέδιο».

«Θα τον βοηθήσουμε, Έλεανor. Το υπόσχομαι», τη διαβεβαίωσε η Κορντίλια. «Όμως, πρέπει να βρούμε τρόπο να διορθώσουμε τα πράγματα μια και καλή. Και ο Ντένβερ Κριστόφ είναι κατά πάσα πιθανότητα ο μόνος που μπορεί να μας πει πώς να το κάνουμε αυτό. Μπρένταν, θυμάσαι το ξόρκι;»

Ο Μπρένταν είχε απίστευτη μνήμη. Μπορούσε να θυμηθεί με κάθε λεπτομέρεια κάτι που είχε ακούσει ή δει μια φορά πριν από χρόνια – αρκεί να τον ενδιέφερε, όπως κάποια αθλητικά στατιστικά, ή κάποιο μυστικό ξόρκι που καλεί αληθινά φαντάσματα.

Κούνησε το κεφάλι διστακτικά – θυμόταν πολύ καλά την τρομακτική εμπειρία.

«Ωραία, αναλαμβάνεις να καλέσεις το πνεύμα του Βα-

σιλιά της Καταιγίδας», είπε η Κορντίλια. «Η Έλεανor κι εγώ θα προσπαθήσουμε να βοηθήσουμε τον Χοντρό Τζάγκερ».

«Δεν υπάρχει περίπτωση να τα καταφέρουμε», δήλωσε ο Μπρένταν.

«Ναι, αλλά κάτι πρέπει να δοκιμάσουμε», επέμεινε η Κορντίλια.

«Την τελευταία φορά που μπήκαμε κρυφά στη Λέσχη Μποχίμιαν κοντέψαμε να σκοτωθούμε», παρατήρησε ο Μπρένταν. «Πού ακριβώς θέλεις να κάνω τη σεάνς-παρωδία; Στο σαλόνι μας; Ή έξω στον δρόμο; Λέω να κατέβω στο Κέντρο—»

«Ξεκίνα από το νεκροταφείο», πρότεινε η Κορντίλια αγνοώντας τον σαρκασμό του. «Εκεί όπου είναι θαμμένος ο παλιόγερος. Βάλε το μυαλό σου να δουλέψει, Μπρένταν. Δε γίνεται να έχω πάντα εγώ όλες τις ιδέες!»

Ο Μπρένταν δεν είχε κανέναν διακαή πόθο να αναστήσει τον νεκρό μονάχος σε ένα νεκροταφείο. Αλλά θα το δοκίμαζε μέρα μεσημέρι. Μπορούσε να το διαχειριστεί αυτό. Εξάλλου, δεν ήθελε να φανεί τελείως κότα μπροστά στις αδελφές του. Γι' αυτό κούνησε το κεφάλι, υποκρινόμενος ότι δεν έτρεχε τίποτα.

«Καλά, λοιπόν», είπε τελικά και σήκωσε το πιγούνι για να δείξει σιγουριά. «Όμως, πότε θα το κάνουμε; Αύριο έχουμε σχολείο. Θα πούμε ότι είμαστε άρρωστοι ή θα περιμένουμε να χτυπήσει το κουδούνι;»

«Δε γίνεται να περιμένουμε τόσο πολύ», απάντησε η Κορντίλια κουνώντας το κεφάλι. «Ακόμα και τώρα, μπορεί να περνούν στον πραγματικό κόσμο κι άλλα πλάσματα από τα βιβλία του Ντένβερ Κριστόφ! Πρέπει να το κάναμε αμέσως».

«Αμέσως;» επανέλαβε ο Μπρένταν παραγμένος.

«Ναι!» είπε η Έλεανor και τα μάτια της έλαμψαν. «Ο καημένος ο Χοντρός Τζάγκερ μάλλον θα έχει κουραστεί να περιμένει κάτω από τόσο νερό. Είναι ολομόναχος και φοβισμένος!»

«Εκείνος είναι ολομόναχος και φοβισμένος;» έκανε ο Μπρένταν αφήνοντας κατά μέρος τη μάσκα του γενναίου. «Κι εγώ; Ο αδελφός σας; Που θα πάω στο νεκροταφείο ολομόναχος μέσα στη μαύρη νύχτα; Εκεί μέσα σίγουρα θα παραμονεύουν τα πιο περίεργα φρικιά του Σαν Φρανσίσκο...»

«Έχεις αντιμετωπίσει πολύ πιο δύσκολα πράγματα από ένα νεκροταφείο τη νύχτα», τόνισε η Κορντίλια. «Μπορείς να τα καταφέρεις, Μπρένταν».

Έβαλε το χέρι καθησυχαστικά στον ώμο του αδελφού της και χαμογέλασε. Ο Μπρένταν γύρισε στην Έλεανor. Η μικρή του αδελφή κούνησε το κεφάλι και στο βλέμμα της καθρεφτιζόταν ο θαυμασμός που έτρεφε γι' αυτόν.

«Πιστεύουμε σ' εσένα, Μπρένταν», είπε.

Ο Μπρένταν δεν μπορούσε να κάνει πίσω τώρα. Καμιά φορά οι αδελφές του ήταν απίστευτα ενοχλητικές. Σε τέτοιες στιγμές, όμως, όταν χρειαζόταν μια ώθηση δύναμης ή σιγουριάς, ήταν πάντοτε εκεί.

Χαμογέλασε και κούνησε κι εκείνος το κεφάλι.

«Εντάξει», είπε. «Πάμε».

Οποιοσδήποτε φυσιολογικός περαστικός θα σκεφτόταν ότι η Κορντίλια και η Έλεανor Γουόκερ το είχαν χάσει. Στο κάτω κάτω, είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς κάποιο λόγο για τον οποίο μια οκτάχρονη και μια δεκαπεντάχρονη θα βρίσκονταν κοντά στην ακτή του κόλπου του Σαν Φρανσίσκο στις δυόμισι το πρωί φτιάχνοντας έναν σωρό από ατέλειωτα κιλά ωμού κρέατος. Είχαν στήσει έναν πύργο από μπριζόλες, χοιρινές ωμοπλάτες, μπουτάκια κοτόπουλου και φθηνά φιλέτα ψαριού. Ο σωρός ήταν περίπου τόσο ψηλός όσο και τα δύο κορίτσια μαζί.

Είχαν χρειαστεί σχεδόν όλο το χαρτζιλίκι που είχαν εξοικονομήσει τα τρία αδέρφια, όπως και τα χρήματα που είχαν μαζέψει από γενέθλια και γιορτές, για να αγοράσουν μια τόσο εντυπωσιακή ποσότητα κρέατος. Ωστόσο, η Έλεανor ανησυχούσε ακόμα ότι δε θα έφτανε. Άλλωστε, παρόλο που ο σωρός μπορούσε να ταΐσει ολό-

κληρο λόγο αν επρόκειτο για ανθρώπους, για τον Χοντρό Τζάγκερ δεν ήταν παρά μόνο ένα κομματάκι μπέικον.

Είχαν βγει στις μύτες των ποδιών τους από το σπίτι κι είχαν πάρει ένα νυχτερινό λεωφορείο για να πάνε σε ένα σούπερ μάρκετ που έμενε ανοιχτό όλο το εικοσιτετράωρο ώστε να πάρουν τις προμήθειές τους. Ο Μπρένταν βοήθησε τις αδελφές του να κουβαλήσουν τα τρόφιμα ως το Τορπίντο Γουόρφ κι έπειτα έφυγε για το νεκροταφείο του Φέρνγουντ, όπου ήταν θαμμένος ο Ντένβερ Κριστόφ με ψεύτικο όνομα.

Ήταν τρεις το πρωί, είχε κρύο και υγρασία, και το σκοτάδι ήταν σχεδόν απόλυτο όταν η Κορντίλια και η Έλεανορ Γουόκερ έφτασαν στο Τορπίντο Γουόρφ, άνοιξαν όλες τις συσκευασίες με το κρέας κι έφτιαξαν έναν πελώριο σωρό στην άκρη της τσιμεντένιας αποβάθρας. Έτρεμαν όσο στέκονταν και περίμεναν.

«Και τώρα τι θα κάνουμε;» ρώτησε η Κορντίλια τη μικρή της αδελφή. «Είμαστε εδώ πάνω από είκοσι λεπτά».

«Δεν ξέρω», απάντησε η Έλεανορ. «Εδώ τελειώνω το σχέδιό μου. Μάλλον φαντάστηκα ότι ο Χοντρός Τζάγκερ θα πεινούσε τόσο πολύ που θα μύριζε το κρέας».

Και πράγματι το κρέας μύριζε. Η Κορντίλια έφερε το χέρι στη μύτη για να αποφύγει την μπόχα. Αλλά μήπως δεν αρκούσε η οσμή; Στην τελική, ο άνεμος φυσούσε από τον κόλπο προς τη στεριά κι απομάκρυνε τις μυρωδιές της ακτής από εκεί όπου παραμόνευε ο Χοντρός Τζάγκερ. Και οπωσδήποτε θα ήταν ακόμα πιο δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να μυρίσει οτιδήποτε κάτω από το νερό. Έπρεπε να βρουν έναν τρόπο να εντείνουν τη μυρωδιά.

Μια ψιλή τσιρίδα έβγαλε την Κορντίλια από τις σκέ-

φεις της. Ένας λευκός γλάρος χαμήλωσε στην κορυφή του σωρού με το κρέας που είχε κοστίσει τετρακόσια δολάρια και καταβρόχθισε λαίμαργα κάμποσα κομμάτια.

«Ξουτ!» φώναξε η Κορντίλια διώχνοντας το πουλί με το χέρι της.

Ο γλάρος πετάρισε μερικές φορές κι αιωρήθηκε πάνω από το κρέας για λίγα δευτερόλεπτα, πριν κουρνιάσει ξανά στην άλλη πλευρά του σωρού. Κάμποσα ακόμα αρπακτικά λευκά πουλιά κατέβηκαν από το πουθενά σκούζοντας λαίμαργα.

«Έλεανor, χρειάζομαι βοήθεια», είπε απελπισμένα η Κορντίλια καθώς έβγαζε το μπουφάν της.

Άρχισε να το ανεμίζει διαγράφοντας μεγάλους κύκλους κοντά στο σμάρι των γλάρων που πλήθαιναν και είχαν στήσει τσιμπούσι πάνω στον σωρό με το κρέας. Όταν το μπουφάν τούς πλησίαζε, εκείνοι απομακρύνονταν γρήγορα ή πετούσαν ψηλά. Όμως, πολύ σύντομα, ορμούσαν ξανά για άλλη μια μερίδα.

«Φύγετε!» φώναξε η Έλεανor κι όρμησε προς τα πουλιά. «Αυτά είναι για τον Χοντρό Τζάγκερ!»

Τα πουλιά πρέπει να διαισθάνθηκαν τη μανιασμένη ενέργειά της, γιατί πέταξαν να βρουν καταφύγιο όταν τα πλησίασε. Μα ύστερα, το ένα μετά το άλλο άρχισαν να κάνουν ξανά κύκλους πεινασμένα.

Η Κορντίλια κοίταξε την Έλεανor απελπισμένη.

«Πρέπει να κάνουμε κάτι, και μάλιστα γρήγορα», είπε η Κορντίλια στη μικρή της αδελφή. «Αλλιώς δεν πρόκειται να μείνει τίποτα!»

Στο μεταξύ, καμιά δεκαπενταριά χιλιόμετρα πιο μακριά, στην άλλη άκρη της γέφυρας Γκόλντεν Γκέιτ, ο Μπρένταν πλήρωνε τον οδηγό του ταξί κι έβγαινε από το όχημα στη σκοτεινή νύχτα. Δεν είχε ιδέα πώς θα επέστρεφε στο σπίτι. Το λεωφορείο με τον αριθμό σαράντα σταματούσε στις οκτώ το βράδυ κι εκείνος είχε αναγκαστεί να ξοδέψει όσα χρήματα του είχαν απομείνει στο ταξί που τον είχε φέρει ως εκεί. Ευτυχώς ο οδηγός δε μιλούσε καλά αγγλικά και δεν μπήκε καν στον κόπο να ρωτήσει γιατί ένα δωδεκάχρονο αγόρι έπαιρνε ταξί για το νεκροταφείο στις δυόμισι τη νύχτα μιας καθημερινής. Ο Μπρένταν υπέθεσε ότι ήταν ένα από τα οφέλη του να ζει κανείς σε μια μεγάλη πόλη όπως το Σαν Φρανσίσκο. Εκεί τίποτα δε φαινόταν περίεργο.

Έμεινε έκπληκτος όταν είδε ότι το νεκροταφείο Φέρνγουντ δεν ήταν περιφραγμένο. Ήταν σίγουρος πως θα χρειαζόταν να σκαρφαλώσει κάποιον τρίμετρο σιδερένιο

φράχτη με σουβλερές άκρες. Μα το πελώριο νεκροταφείο, που περιβαλλόταν από δάσος κι ήταν χτισμένο σε λόφο, έδειχνε να καλωσορίζει σχεδόν εκείνους που έμπαιναν κρυφά μέσα στη νύχτα.

Ήταν σκοτεινά· το μόνο φως ερχόταν από μερικές λάμπες στον δρόμο εκεί κοντά και από κάμποσα αστέρια στον κατάρμαυρο ουρανό.

Ο Μπρένταν ετοιμάστηκε· πήρε κάμποσες βαθιές ανάσες και κοίταξε τη μαυρίλα του νεκροταφείου προσπαθώντας να πείσει τον εαυτό του πως όταν είχε αντιμετώπισει βάρβαρους πολεμιστές, αιμοδιψείς πειρατές, Ρωμαίους μονομάχους, πεινασμένα λιοντάρια κι έναν άγριο λύκο μεγάλο σαν άλογο είχε κάνει κάτι πολύ πιο τρομακτικό. Δεν είχε κανένα λόγο να φοβάται.

Θυμήθηκε τότε που ήταν εννιά χρόνων και είχε χωθεί κρυφά στο καθιστικό αργά τη νύχτα για να δει στην τηλεόραση τη *Νύχτα των Ζωντανών Νεκρών*. Του ήρθαν στον νου σκηνές απο την ταινία. Αν ήταν λιγότερο τρομοκρατημένος, ο Μπρένταν θα γελούσε με την εικόνα του μυαλού του σε μια πιατέλα ανάμεσα σε βραστό κουνουπίδι και πουρέ πατάτας.

Προσπάθησε να αγνοήσει τον φόβο του και να συγκεντρωθεί στην αποστολή του. Έπρεπε κατ' αρχάς να βρει με κάποιον τρόπο τον τάφο του Ντένβερ Κριστόφ.

Ο Μπρένταν άναψε τον φακό στο κινητό του και προχώρησε στο νεκροταφείο, προσπερνώντας τα περισσότερα μνήματα. Τελικά χρειάστηκε πολύ λιγότερο χρόνο να τον βρει από ό,τι υποψιαζόταν, με δεδομένο το μέγεθος του νεκροταφείου. Το ένστικτό του, που έλεγε να ξεκινήσει κοιτώντας τα μεγαλύτερα, πιο ακριβά μαυσω-

λεία, απέδωσε. Αφού έτρεξε σε τέσσερα πέντε από αυτά που φαίνονταν πιο καινούργια, ο Μπρένταν βρήκε εκείνο με την επιγραφή Χάουστον, Μάρλτον Χάουστον, το ψεύτικο όνομα που ανέφεραν οι ειδήσεις τις ημέρες μετά τον θάνατο του Ντένβερ Κριστόφ και του Άλντριτς Χέιζ στο αυτοκινητικό δυστύχημα στο κέντρο.

Το μαουσολείο του Κριστόφ ήταν μεγαλόπρεπο. Είχε περίπου το μέγεθος μιας αποθήκης για εργαλεία, μα κάθε ομοιότητα σταματούσε εκεί. Ήταν κατασκευασμένο από λευκό μάρμαρο κι είχε τρία σκαλιά που οδηγούσαν σε μια διπλή μπρούντζινη πόρτα, γεμάτη περίτεχνα σκαλίσματα πλασμάτων με κουκούλα και μυθικών θηρίων. Δύο μαρμάρινες κολόνες υπήρχαν δεξιά και αριστερά από τις πόρτες, κάτω από μια τριγωνική στέγη με ένα μεγάλο σκαλιστό σύμβολο, το οποίο ο Μπρένταν δεν αναγνώριζε.

Στάθηκε μπροστά στα σκαλιά και πήρε βαθιές ανάσες, ξερόβηξε και θυμήθηκε την τρομακτική εμπειρία να παρακολουθεί τον Ντένβερ και τον Άλντριτς να καλούν τα πνεύματα των αλλοτινών Φυλάκων του Λορ μέσα στη Λέσχη Μποχίμιαν με ένα απλό ξόρκι.

«*Diablo tan-tun-ka*», είπε ο Μπρένταν, απαλά στην αρχή. «*Diablo tan-tun-ka*». Η φωνή του δυνάμωσε καθώς άρχισε να απαγγέλλει το ξόρκι αρκετές ακόμα φορές. «*Diablo TAN-tun-ka! Diablo tan-tun-KA!*»

Δε φαινόταν να συμβαίνει τίποτα. Ωστόσο ο Μπρένταν συνέχισε, φέρνοντας στη μνήμη του τα λόγια που είχαν πει οι δύο Φύλακες του Λορ, αν και δε θυμόταν ακριβώς τις διακυμάνσεις στη φωνή τους.

«*Diablo TAN-tun-ka, πνεύμα του... εμ... προ-προ-προ-*

πάππου μου, νομίζω», είπε ο Μπρένταν. «Σε καλώ! Επιθυμώ να μιλήσω με τον αποθανόντα που ονομάζεται Ντένβερ Κριστόφ!»

Ο Μπρένταν ύψωσε τα χέρια στον ουρανό, σαν να προσπαθούσε κυριολεκτικά να σηκώσει το νεκρό πνεύμα του Βασιλιά της Καταιγίδας από εκεί όπου αναπαύονταν. Σταμάτησε και περίμενε, με τα χέρια ακόμα στον αέρα, σαν να έκανε κάποιο σήμα.

Του απάντησε μόνο η σιωπή. Ο Μπρένταν κατέβασε τα χέρια συνειδητοποιώντας πόσο γελοίο ήταν να πιστεύει ότι μπορούσε πραγματικά να καλέσει το πνεύμα ενός νεκρού Φύλακα του Λορ... ή οποιοδήποτε, βασικά.

Ανατρίχιασε σύγκορμος όταν ένα αεράκι τον χάιδεψε στον αυχένα και στο πρόσωπο.

Έπειτα ένα κλαδάκι έσπασε κάπου πίσω του.

Ο Μπρένταν γύρισε απότομα και σήκωσε τον φακό του κινητού του· ένιωσε την καρδιά του να σφηνώνεται στον λαιμό του. Και τότε έβγαλε ένα ουρλιαχτό τόσο δυνατό που θα μπορούσε να αναστήσει νεκρούς.

Πίσω στο Τορπίντο Γουόρφ η Έλεανor συνειδητοποίησε ότι η Κορντίλια είχε δίκιο. Έπρεπε να κάνουν κάτι, και μάλιστα γρήγορα, αλλιώς το σμάρι των γλάρων που μεγάλωνε διαρκώς θα έτρωγε όλο το δόλωμα του Χοντρού Τζάγκερ.

Η Έλεανor κοίταξε τριγύρω απελπισμένη. Το βλέμμα της κόλλησε σε έναν κοντινό μεταλλικό κάδο απορριμμάτων γεμάτο με εφημερίδες, πλαστικά μπουκάλια και ποτηράκια από αφρολέξ. Ένας άστεγος με κουρελιασμένα ρούχα ροχάλιζε ξαπλωμένος πλάι του. Όλα έδειχναν ότι μόλις είχε χάσει τις αισθήσεις του γιατί από τα δάχτυλά του κρεμόταν ακόμα ένα αποτσιγάρο που κάπνιζε.

Η Έλεανor γύρισε στην Κορντίλια, που ανέμιζε ακόμα το μπουφάν της προς το σμάρι των γλάρων. Ήταν χαοτικό και γινόταν όλο και πιο φασαριόζικο, γιατί κι άλλα πουλιά έκρωζαν μαζί με τις κραυγές της Κορντίλια.

Η Έλεανor ήξερε ότι δεν είχαν χρόνο για χάσιμο. Δε

χρειαζόταν πάντα την έγκριση ή την επίβλεψη της μεγαλύτερης αδελφής της· η Κορντίλια δεν ήταν η μόνη έξυπνη στην οικογένεια!

Έτσι, έδωξε τον φόβο και πλησίασε τον άνδρα με σιγουριά. Γονάτισε πλάι του και τράβηξε το τσιγάρο από τα δάχτυλά του απαλά και προσεκτικά. Σηκώθηκε με ένα θριαμβευτικό χαμόγελο.

Αλλά τότε ένα χέρι την άρπαξε από το πόδι.

«Δώσε μου πίσω το τσιγάρο μου!» γρύλισε ο άνδρας.

Η Έλεανor τράβηξε γρήγορα το πόδι της κι έτρεξε στην άλλη πλευρά του κάδου απορριμμάτων.

«Πού πας, βρομόπαιδο;» ούρλιαξε εκείνος προσπαθώντας να σταθεί στα πόδια του.

«Έλεανor, τι κάνεις;» φώναξε η Κορντίλια ενώ έδωχνε κάμποσους γλάρους που ορμούσαν πάνω της. «Πάψε να βασανίζεις τον άμοιρο άνδρα κι έλα να με βοηθήσεις!»

Η Έλεανor δεν απάντησε. Κρατούσε προσεκτικά το αναμμένο τσιγάρο μέσα στις χούφτες της για να μη σβήσει. Ήξερε ότι ο καπνός και η θερμότητα ανεβαίνουν. Αυτό είχε πει ο πυροσβέστης που είχε έρθει και είχε μιλήσει στην τάξη της για την ασφάλεια σε περίπτωση φωτιάς. Έπειτα γονάτισε στη βάση του κάδου απορριμμάτων.

«Έλα πίσω!» φώναξε ο άνδρας, που κατάφερε τελικά να σηκωθεί και κατευθυνόταν τρεκλίζοντας προς το μέρος της.

«Έλεανor, άφησε αυτή την αηδία! Τι κάνεις;» ρώτησε η Κορντίλια διώχνοντας άλλον ένα γλάρο.

«Θα δεις», απάντησε η Έλεανor καθώς ακουμπούσε την κόκκινη κάφτρα του τσιγάρου στον πάτο των σκουπιδιών.

Δεν είχε ιδέα σε τι ήταν μουλιασμένες οι τυλιγμένες εφημερίδες κάτω κάτω, αλλά τα πάντα πήραν φωτιά πολύ πιο γρήγορα από ό,τι περίμενε. Σε δευτερόλεπτα, ολόκληρος ο κάδος απορριμμάτων είχε τυλιχτεί σε φλόγες που πηδούσαν ένα δυο μέτρα στον αέρα κι έστελναν σπίθες στον νυχτερινό ουρανό.

Ο άστεγος έπιασε την Έλεανor από το πίσω μέρος του γιαικά και τη σήκωσε.

«Δώσε μου το τσιγάρο μου!» φώναξε.

Η Έλεανor άπλωσε το χέρι με το αναμμένο ακόμα τσιγάρο. Εκείνος το άρπαξε και την άφησε ξανά κάτω.

«Ευχαριστώ, κύριε», είπε.

«Πρέπει να σέβεσαι την ξένη ιδιοκτησία, παιδί μου», είπε ο άνδρας κι έπειτα σωριάστηκε ξανά στο έδαφος.

«Έλεανor, θα μου πεις σε παρακαλώ τι τρέχει;» φώναξε η Κορντίλια.

Η Έλεανor έτρεξε προς τους πεινασμένους γλάρους, τους έδωσε με τα χέρια και σήκωσε μια ολόκληρη αγκαλιά ωμό κρέας. Κράτησε την ανάσα της και θύμισε στον εαυτό της ότι το έκανε για τον Χοντρό Τζάγκερ. Θα έμπαινε σε μια μπανιέρα με σκουλήκια αν ήταν ανάγκη για να τον σώσει.

Ύστερα πέταξε το κρέας μέσα στον φλεγόμενο κάδο απορριμμάτων. Η φωτιά άρχισε να τρίζει και να σκάει αμέσως από το λίπος που έλιωνε από τη θερμότητα. Η ευωδιά της ψητής μπριζόλας και του κοτόπουλου ήταν σχεδόν άμεση και πολύ πιο έντονη από τη μυρωδιά του σωρού του ωμού κρέατος.

Η Έλεανor γύρισε πίσω για να κουβαλήσει κι άλλο.

Η Κορντίλια θαύμασε την εξυπνάδα της αδελφής της κι έσπευσε να τη μιμηθεί. Ήταν πολύ πιο πιθανό να μ-

ρίσει ο Χοντρός Τζάγκερ το ψητό κρέας την επόμενη φορά που θα έβγαινε να πάρει αέρα. Μαζί, τα δύο κορίτσια άρχισαν να τρέχουν πέρα δώθε και να ρίχνουν το κρέας στα σκουπίδια που καίγονταν.

Η μυρωδιά ήταν τόσο δυνατή ώστε η Κορντίλια και η Έλεανor σκέπασαν τα πρόσωπά τους με τις μπλούζες τους. Στάθηκαν πλάι στο αυτοσχέδιο μπάρμπεκιου και κοίταξαν τον σκοτεινό κόλπο. Η Κορντίλια πέρασε το χέρι γύρω από τους ώμους της μικρής της αδελφής.

«Τι λες, θα βγει να πάρει αέρα σύντομα;» ρώτησε η Έλεανor.

«Το ελπίζω», αποκρίθηκε η Κορντίλια. «Όμως, όπως και να 'χει, είμαι περήφανη για σένα. Αυτό που έκανες ήταν πολύ ριψοκίνδυνο, μα ήταν έξυπνο, Έλεανor».

Η Έλεανor έγειρε το κεφάλι της στο πλευρό της Κορντίλια. Περίμεναν ώσπου από τη φωτιά δεν έμεινε παρά μόνο ένας σωρός από κάρβουνα και ψητό κρέας που κάπνιζε. Η μυρωδιά πλανιόταν στον αέρα ακόμα και χωρίς τις φλόγες.

Δέκα λεπτά αργότερα, πάνω που η Έλεανor είχε αρχίσει να χάνει τις ελπίδες της, ένα βαθύς, βροντερός παφλασμός ακούστηκε μέσα στο σκοτάδι του κόλπου του Σαν Φρανσίσκο.

Το γεμάτο ελπίδα χαμόγελο της Έλεανor έσβησε αργά όταν είδε το πελώριο παλιρροϊκό κύμα να αναδύεται από τη μαυρίλα και να τις πλησιάζει.

«Σκύψε, Έλεανor!» ούρλιαξε η Κορντίλια σφίγγοντας την αδελφή της στην αγκαλιά της.

Όμως, ήταν αργά· το πελώριο κύμα έπεσε πάνω τους κι έπνιξε τις κραυγές τους.

Η δύναμη του νερού σώριασε τις δυο αδελφές και τις έσπρωξε δέκα μέτρα πίσω, έξω από το μονοπάτι, στην αυλή μιας κοντινής καφετέριας. Το κύμα σκόρπισε το ψητό κρέας σε όλη την προβλήτα.

Η Έλεανor πάσχισε να σταθεί στα πόδια της και κοίταξε τριγύρω με αγωνία για να βρει την Κορντίλια.

«Έλεανor! Είσαι καλά;» ρώτησε η Κορντίλια, προσπαθώντας κι εκείνη να σηκωθεί λίγα μέτρα πιο πέρα.

«Έτσι νομίζω», απάντησε η Έλεανor και τέντωσε τα χέρια και τα πόδια της, έκπληκτη που δεν ένιωθε ούτε καν μελανιές.

«Φθηνά τη γλιτώσαμε», είπε η Κορντίλια. «Παραλίγο να μας—»

«Χοντρέ Τζάγκερ!» ούρλιαξε η Έλεανor διακόπτοντας την αδελφή της.

Ο Χοντρέ Τζάγκερ, που ήταν ακόμα μέσα στο νερό ως τη μέση, πύργωνε πάνω από την προβλήτα και τα

μαλλιά του έμοιαζαν με βρεγμένα σχοινιά. Το αλμυρό νερό του ωκεανού έσταζε από το τριχωτό του στέρνο κι έπεφτε στο τσιμέντο της προβλήτας σαν καταρακτώδης βροχή. Όταν ο κολοσσός είδε τις δύο αδελφές, χαμογέλασε πλατιά.

«Γουόκκερρρ», έκανε.

«Χοντρέ Τζάγκερ!» ούρλιαξε ξανά η Έλεανor κι έτρεξε προς το μέρος του.

Η Κορντίλια την ακολούθησε.

Ο Χοντρός Τζάγκερ έστρεψε την προσοχή του στο επίπεδο μέρος της προβλήτας, όπου υπήρχαν ακόμα σκόρπια κομμάτια κρέας. Άπλωσε το χέρι κι άρχισε να πιάνει μερικά με τον αντίχειρα και τον δείκτη του. Καθώς τα έβαζε στο στόμα του, το χαμόγελο δεν έλεγε να σβήσει από το πελώριο πρόσωπό του.

«Χοντρέ Τζάγκερ, άκουσέ με», του φώναξε η Κορντίλια από το έδαφος. «Πρέπει να—»

Όμως, δεν κατάφερε να τελειώσει τη φράση της, γιατί τη διέκοψε ξαφνικά το ουρλιαχτό της σειρήνας ενός περιπολικού πίσω της.

Καμιά δεκαπενταριά χιλιόμετρα βορειότερα, στο νεκροταφείο του Φέρνγουντ, κοντά στο ακριβό μαυσωλείο του κυρίου Μάρλτον Χάουστον, το φως από τον φακό του κινητού του Μπρένταν Γουόκερ έπεσε σε έναν άνδρα που στεκόταν λίγα μέτρα πιο πέρα. Φορούσε γκριζα στολή φύλακα και είχε το χέρι του στη λαβή ενός όπλου.

«Τι γίνεται εδώ;» ρώτησε ο φύλακας.

«Εμ, τίποτα συγκλονιστικό», απάντησε ο Μπρένταν. «Ήρθα να επισκεφτώ τον τάφο του θείου μου, καταλαβαίνετε. Δεν κάνω σε καμία περίπτωση μαγικά ξόρκια για να αναστήσω τα πνεύματα των νεκρών».

Ο φύλακας αναστέναξε.

«Έλα, παιδάκι μου», είπε. «Άσε τα αστεία. Εγώ ήθελα μια ήσυχη νύχτα. Αλλά τώρα πρέπει να σε συλλάβω. Δεν είδες τις πινακίδες που απαγορεύουν την είσοδο μετά τις ώρες επισκεπτηρίου; Είναι παντού!»

«Μάλλον δεν τις είδα», αποκρίθηκε ο Μπρένταν προ-σπαθώντας ήδη να καταστρώσει τη διαφυγή του.

Δεν τον έπαιρνε να τον συλλάβουν.

«Οι φίλοι σου πού είναι, παιδί μου;»

«Ποιοι φίλοι μου;» ρώτησε ο Μπρένταν. «Μόνος μου είμαι».

«Πλάκα μου κάνεις;» είπε ο φύλακας. «Ποιος μπαίνει κρυφά σε ένα νεκροταφείο μόνος του; Κανείς δεν είναι τόσο χαζός. Εκτός κι αν είσαι κανένας πειραγμένος...»

«Τώρα είναι σαν να ακούω τις αδελφές μου».

«Άκου», είπε ο φρουρός. «Πες μου πού έχουν κρυφτεί οι φίλοι σου κι εγώ δε θα-ααα-AAA!»

Ο Μπρένταν πισωπάτησε όταν δύο σάπια γκριζα χέ-ρια πρόβαλαν από το σκοτάδι και τυλίχτηκαν γύρω από τον λαιμό του φύλακα, μετατρέποντας την τελευταία του πρόταση σε τρομακτική κραυγή. Τα χέρια τράβηξαν τον φύλακα στις σκιές. Ακούστηκε μια τελευταία κραυγή. Κι έπειτα σιωπή.

«Κύριε Φύλακα;» φώναξε ο Μπρένταν. «Ελάτε τώρα, μην κάνετε αστεϊάκια. Δεν είναι ωραίες αυτές οι πλάκες σε ένα μικρό παιδί».

Η μόνη απάντηση που ήρθε από το σκοτάδι ήταν ένα βαθύ, λαρυγγικό βογκητό. Ακουγόταν... *πεινασμένο*.

Ο Μπρένταν έκανε μερικά ακόμα βήματα πίσω ώσπου οι γάμπες του άγγιξαν τα κρύα μαρμάρινα σκαλιά του μαυσωλείου του Κριστόφ. Ξαφνικά ακούστηκε κι άλλο βογκητό, το οποίο αυτή τη φορά ακολούθησε το σύρσι-μο βημάτων. Το βογκητό πλησίαζε καθώς ο Μπρένταν πάλευε να ανάψει και πάλι τον φακό του κινητού του. Ένωθε λες και η καρδιά του είχε πάψει να χτυπά, λες και

ο υπέρτατος πανικός είχε επιβραδύνει όλες τις σωματικές του λειτουργίες.

Έστρεψε τον φακό και αντίκρισε μπροστά του έναν νεκρό. Η πιο πολλή σάρκα του πτώματος είχε χαθεί. Το πρόσωπό του ήταν κατά βάση ένας σκελετός πάνω στον οποίο απλώνονταν μερικά κουρελάκια από δέρμα κι από πάνω είχε μια τούφα μακριά γκριζα μαλλιά που χρειάζονταν απελπισμένα λίγο σαμπουάν. Το αριστερό μάτι του πτώματος έλειπε και τη δεξιά κόγχη σκέπαζε ένα κομμάτι ύφασμα.

Το ζόμπι βόγκηξε ξανά καθώς συνέχισε να σέρνει τα πόδια του προς τον Μπρένταν.

«Εμ, γεια», έκανε ο Μπρένταν, που ένιωθε τον τρόπο να πλημμυρίζει το στέρνο του. «Δεν έχουμε γνωριστεί. Με λένε... Μπρένταν. Θα ήθελα να σε ενημερώσω ότι, σύμφωνα με τις αδελφές μου και με εκείνο τον φύλακα που μόλις σκότωσες, δεν έχω καθόλου μυαλό, άρα μάλλον σπαταλάς τον χρόνο σου».

Το ζόμπι κοντοστάθηκε. Φάνηκε να γέρνει το κεφάλι στο πλάι σαν μπερδεμένο σκυλί. Και για μια στιγμή ο Μπρένταν πίστεψε πως, για πρώτη φορά στα χρονικά, ίσως είχε καταφέρει να σωθεί χάρη στο χιούμορ του.

Όμως, τότε το ζόμπι όρμησε στον Μπρένταν και τύλιξε τα κοκαλιάρικα δάχτυλά του γύρω από το δεξί του μπράτσο. Πριν εκείνος προλάβει να ουρλιάξει από το σοκ, το ζόμπι έσκυψε και βύθισε τα δόντια του στη σάρκα του μπράτσου του.

Ο αστυνόμος Νικ Μπόις, από το Αστυνομικό Τμήμα του Σαν Φρανσίσκο, είχε κάνει μόλις τρεις από τις δώδεκα ώρες της νυχτερινής του βάρδιας, μα είχε πει κιόλας τρεις καφέδες, ένα ρεντ μπουλ κι έναν εσπρέσο. Αν δεν είχε κατεβάσει ήδη τόσο μεγάλη ποσότητα καφεΐνης, πιθανότατα δε θα πίστευε αυτό που έβλεπε στο Τορπίντο Γουόρφ.

Ήταν ένας γίγαντας. Και δεν επρόκειτο για κάποιον παίκτη των Σαν Φρανσίσκο Τζάιαντς –της ομάδας που είχε κερδίσει τρεις φορές το παγκόσμιο πρωτάθλημα– ο οποίος πήγαινε γυρεύοντας για μπελάδες νυχτιάτικα, μα για έναν πραγματικό γίγαντα! Σαν εκείνον από το βιβλίο με τη φασολιά που διάβαζε καμιά φορά στον ανιψιό του.

Ο αστυνόμος Μπόις ήξερε ότι δεν μπορούσε να σταματήσει ένα γίγαντα όπως θα σταματούσε κάποιον όχημα σε έναν συνηθισμένο έλεγχο στον δρόμο, γι' αυτό βγήκε από το περιπολικό κι έκανε μερικά βήματα προς το

τέρας ανοίγοντας τη θήκη του όπλου του. Παρά το σοκ, για μια στιγμή θαύμασε την απίστευτη ομοιότητα του θηρίου με τον Μικ Τζάγκερ των Ρόλινγκ Στόουνς. Αν, δηλαδή, ο Μικ Τζάγκερ περνούσε τέσσερις μήνες τρώγοντας όλη μέρα χάμπουργκερ.

Ο αστυνόμος Μπόις άρπαξε τον ασύρματο που είχε στον ώμο και πάτησε το κουμπί.

«Κεντρικά, εδώ μονάδα δεκατέσσερα έντεκα».

«Σε ακούμε, δεκατέσσερα έντεκα».

«Έχω κατέβει στο Τορπίντο Γουόρφ», είπε ο Νικ στον ασύρματο. «Ζητώ άμεσες ενισχύσεις. Έχουμε έναν κωδικό... εμ, έναν κωδικό τέσσερα δύο... ή μάλλον, όχι, έναν κωδικό... ακούστε: εδώ κάτω είναι ένας γίγαντας, ένας χοντρός Μικ Τζάγκερ, και δείχνει εχθρικός. Στείλτε όλες τις διαθέσιμες μονάδες. Στείλτε το ελικόπτερο. Στείλτε τις Ειδικές Δυνάμεις! Στείλτε τους όλους!»

Ο αστυνόμος Μπόις είχε μείνει τόσο έκπληκτος με τον κολοσσό που στεκόταν μπροστά του, ώστε δεν παρατήρησε καν τα δύο μικρά κορίτσια δίπλα στο τέρας. Δεν τα άκουσε να φωνάζουν μάταια ότι ο γίγαντας δεν ήθελε να κάνει κανένα κακό. Αντίθετα, τράβηξε το υπηρεσιακό του περίστροφο.

Ο γίγαντας κοιτούσε πέρα από τον Νικ, το περιπολικό του, κι έδειχνε να έχει υπνωτιστεί από τους προβολείς. Ύστερα το θηρίο άπλωσε το πελώριο χέρι του – η παλάμη του ήταν διπλάσια από το περιπολικό.

Ο αστυνόμος Μπόις έσκυψε ενστικτωδώς, γιατί φοβήθηκε μήπως γίνει μεταμεσονύκτιο σνακ.

Όμως, ο γιγάντιος Μικ Τζάγκερ δεν ασχολήθηκε μαζί του, απλώς σήκωσε το περιπολικό. Στο κολοσσιαίο χέρι

του έμοιαζε με παιδικό παιχνιδάκι. Ο Χοντρός Τζάγκερ το έφερε μπροστά στο πρόσωπό του, μαγεμένος από τους μπλε και κόκκινους φάρους που αναβόσβηναν. Αυτή τη φορά η καφεΐνη και η αδρεναλίνη έγιναν μπούμερανγκ. Ο αστυνόμος Μπίσις ένιωσε τον πανικό να τον πλημμυρίζει. Θα πέθαινε. Το ήξερε.

Κι έτσι, χωρίς να σκεφτεί πώς θα αντιδρούσε ένας πανύψηλος κολοσσός αν τον ενοχλούσαν, ο αστυνόμος Νικ Μπίσις σήκωσε το όπλο και πυροβόλησε.

Η Κορντίλια και η Έλεανor κόντευαν να βραχυνιάσουν από τις φωνές, μα ο αστυνομικός δεν έδειχνε να τις ακούει.

Η Κορντίλια είχε μόλις προλάβει να τραβήξει πίσω την Έλεανor όταν ο αστυνομικός άρχισε να πυροβολεί τον Χοντρό Τζάγκερ.

«Όχι!!!» ούρλιαξε η Έλεανor καθώς το όπλο εκपुरσοκρότησε κάμποσες φορές.

«Μην ανησυχείς, Έλεανor», την καθησύχασε η Κορντίλια ενώ κουλουριάζονταν μαζί στο τσιμέντο. «Δεν υπάρχει περίπτωση να σκοτώσουν τον Χοντρό Τζάγκερ αυτές οι μικρές σφαίρες. Γι' αυτόν είναι σαν το τσίμπημα της μέλισσας».

«Και το τσίμπημα της μέλισσας πονάει», είπε η Έλεανor ρουφώντας τη μύτη της.

Ο Χοντρός Τζάγκερ είχε γείρει το κεφάλι στο πλάι και κρατούσε ακόμα το περιπολικό όταν ο αστυνομικός πυ-

ροβόλησε. Ο καταγιγισμός των πυρών έδειχνε μάλλον να τον σαστίζει. Κάμποσες σφαίρες τον βρήκαν στην κοιλιά, μα δε φάνηκε ούτε καν να το αντιλαμβάνεται. Αρκετές ακόμα εξοστρακίστηκαν στο τσιμέντο, πολύ κοντά στο σημείο όπου είχαν κουλουριαστεί οι δύο αδελφές.

Η Έλεανor ούρλιαξε.

Ο Χοντρός Τζάγκερ έσκυψε να τις κοιτάξει κι έπειτα έστρεψε το βλέμμα του στον αστυνομικό, ο οποίος ξαναγέμιζε το όπλο του με τρεμάμενα χέρια. Ο Τζάγκερ πέταξε γρήγορα το περιπολικό πάνω από τον ώμο του. Το όχημα έπεσε στον κόλπο του Σαν Φρανσίσκο με έναν εκκωφαντικό παφλασμό τουλάχιστον εκατό μέτρα πίσω του.

Ο αστυνομικός ετοίμασε το όπλο και το έστρεψε ξανά προς τον γίγαντα. Τα χέρια του έτρεμαν τόσο πολύ ώστε πιθανότατα δε θα κατάφερνε να χτυπήσει ούτε ένα στόχο στο ενάμισι μέτρο.

Οι δύο αδελφές κινδύνευαν. Ο Χοντρός Τζάγκερ γούρλωσε τα μάτια από φόβο. Άπλωσε το χέρι προς το έδαφος, σήκωσε την Έλεανor και την Κορντίλια στην παλάμη του κι έπειτα τις έριξε μέσα στο στόμα του σαν να ήταν σταφίδες.

Ο αστυνομικός άρχισε να ουρλιάζει.

Ο αστυνόμος Μπόις άρπαξε τον ασύρματό του. «Κεντρικά!» ούρλιαξε. «Πού είναι οι ενισχύσεις; Ο γίγαντας μόλις... Θεέ μου, ήταν φρικτό! Μόλις έφαγε δύο μικρά παιδιά! Τα έκανε μια χασιά! Σαν ποπ κορν! Στείλτε μου ενισχύσεις επείγοντως!»

Πάνω στην ώρα σταμάτησαν πλάι του μερικά περιπολικά. Τέσσερις αστυνομικοί πήδηξαν έξω κι έμειναν να κοιτούν με το στόμα ανοιχτό τον πελώριο γίγαντα που έστεκε στον κόλπο του Σαν Φρανσίσκο. Κάπου μακριά ακουγόταν το βουητό ενός ελικοπτερου που πλησίαζε.

«Στην αρχή νομίζαμε ότι μας έκανες πλάκα, Μπόις», είπε ο λοχίας του. «Όμως, έχουν αρχίσει να συμβαίνουν παντού παράξενα πράγματα! Πρώτα ήρθαν αναφορές ότι ένα πραγματικό γέτι σκοτώθηκε στη Σάντα Ρόζα. Και τώρα αυτό...»

«Μόλις έφαγε δύο παιδιά», μурμουρίσε ο αστυνόμος Μπόις, σοκαρισμένος ακόμα.

«Τι περιμένουμε, λοιπόν;» γρύλισε ο λοχίας. «Πρέπει να τον εξουδετερώσουμε!»

Και οι πέντε αστυνομικοί του Τμήματος του Σαν Φρανσίσκο τράβηξαν τα όπλα κι άρχισαν να πυροβολούν τον σαστισμένο και πανικόβλητο Χοντρό Τζάγκερ. Οι σφαίρες χώθηκαν στο δέρμα του χωρίς να του προκαλούν πραγματική ζημιά, αλλά κάνουντάς τον να μορφάζει από τον πόνο.

Ο Χοντρός Τζάγκερ κουνούσε τα τεράστια χέρια του σαν να έδιωχνε σκνίπες, καθώς περισσότεροι αστυνομικοί κι ένα βανάκι των Ειδικών Δυνάμεων σταμάτησαν στην προβλήτα. Ήταν οπλισμένοι ακόμα πιο βαριά. Ο ήχος του ελικοπτέρου της αστυνομίας ακουγόταν όλο και πιο κοντά.

Η Κορντίλια και η Έλεανor πλατσούριζαν μέσα στο στόμα του γίγαντα· μπορεί το παχύρρευστο σάλιο να ήταν χλιαρό και κολλώδες, αλλά στην πραγματικότητα παρείχε αρκετά καλή προστασία απέναντι στη διαρκή κίνηση του κεφαλιού του καθώς οι σφαίρες απέξω έπεφταν βροχή. Ήταν σαν να βρίσκονταν σε ένα αλεξίσφαιρο τζακούζι που χρειαζόταν απελπισμένα μια καραβιά στοματικό διάλυμα.

Τα δύο κορίτσια συνειδητοποίησαν σχετικά γρήγορα ότι ο Χοντρός Τζάγκερ τα είχε βάλει στο στόμα του για να τα προστατέψει.

«Θα τον σκοτώσουν!» φώναξε η Έλεανor.

«Όχι ακόμα», απάντησε η Κορντίλια. «Όμως, στο τέλος θα φέρουν κι άλλα όπλα... μεγαλύτερα... και ο Χοντρός Τζάγκερ μπορεί να μην αντέξει».

«Δεν μπορούμε να το επιτρέψουμε αυτό!» είπε η

Έλεανor καθώς το ελικόπτερο της αστυνομίας βούιζε γύρω από το κεφάλι του Χοντρού Τζάγκερ.

«Σας μιλά το Αστυνομικό Τμήμα του Σαν Φρανσίσκο», αντήχησε μια φωνή από ένα μεγάφωνο. «Παραδοθείτε αμέσως, γιατί θα αρχίσουμε να χρησιμοποιούμε ισχυρότερα όπλα. Δε θα διστάσουμε να σας εξουδετερώσουμε».

«Κορντίλια, αυτό είναι τρομερό», είπε η Έλεανor. Στα μάγουλά της κυλούσαν δάκρυα. «Πρέπει με κάποιον τρόπο να τους εμποδίσουμε!»

Η Κορντίλια κατάλαβε ότι αδελφή της είχε δίκιο. Έπρεπε να κάνει κάτι.

«Χοντρέ Τζάγκερ», φώναξε. «Μας ακούς;»

Ξαφνικά τις παρέσυρε ένα κύμα σάλιου καθώς ο κολλοσσός κουνούσε το κεφάλι καταφατικά. Άκουσαν τον ήχο ενός αυτόματου όπλου απέξω, και ο Χοντρός Τζάγκερ μόρφασε από πόνο, κάνοντάς τις να σωριαστούν ξανά πάνω στη λεία του γλώσσα.

«Πρέπει να φτάσουμε στον Μπρένταν!» φώναξε η Κορντίλια, ελπίζοντας ότι ο αδελφός της θα είχε καταφέρει να καλέσει τον Βασιλιά της Καταιγίδας. Τώρα πια ήταν η μόνη τους ελπίδα. «Εκείνος μπορεί να μας βοηθήσει! Κατάλαβες;»

Ο Χοντρός Τζάγκερ κούνησε πάλι το κεφάλι.

«Ωραία!» φώναξε η Κορντίλια. «Και τώρα πάρε βαθιά ανάσα και βούτα ξανά στο νερό! Εκεί δεν μπορούν να σε πυροβολήσουν, ούτε να σε βρουν. Κολύμπα κατά μήκος της τεράστιας κόκκινης γέφυρας προς την ακτή στην άλλη πλευρά. Έπειτα θα σου πω πώς να βρεις τον Μπρένταν!»

Ο Χοντρός Τζάγκερ κούνησε το κεφάλι για μια τελευ-

ταία φορά, και τότε ξαφνικά η Κορντίλια και η Έλεανορ ένωσαν ένα σφίξιμο στο στομάχι, καθώς ο γίγαντας βούτηξε βαθιά μέσα στον κόλπο του Σαν Φρανσίσκο. Τα δύο κορίτσια αρπάχτηκαν γερά από τους πελώριους φρονιμίτες του ενώ ο κολοσσός κατευθυνόταν προς τη γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ.

Βαθιά μέσα στο νεκροταφείο του Φέρνγουντ ο Μπρένταν Γουόκερ απομακρύνθηκε παραπατώντας από το ζόμπι που είχε καταφέρει να χώσει τα θανατηφόρα σαγόνια του στο μπράτσο του. Είχε απελευθερωθεί από τη λαβή του ζόμπι ξεκολλώντας μαζί κι ένα από τα μπράτσα του. Όμως, η ζημιά είχε γίνει.

Ο Μπρένταν σωριάστηκε και κοίταξε με τρόπο τη φρικτική δαγκωνιά στο χέρι του. Αυτό ήταν· ήταν χαμένος. Όλοι ήξεραν τον πρώτο κανόνα των ζόμπι: αν κάποιος σε δαγκώσει, τότε κάποια στιγμή θα γίνεις κι εσύ ένα από αυτά.

Αναθεμάτισε σιγανά. Ανέκαθεν πίστευε ότι θα τα πήγαινε εξαιρετικά αν γινόταν ποτέ η αποκάλυψη των ζόμπι. Είχε διαβάσει βιβλία με οδηγίες, είχε καταγράψει οδούς διαφυγής, είχε σχεδιάσει μέχρι και πλάνο κατασκευής ενός φρουρίου στους γκρεμούς του Μπάτερι Κρόσμπι. Και τώρα; Σύντομα θα γινόταν το δεύτερο ζό-

μπι του κόσμου – είχε κάνει κυριολεκτικά ό,τι χειρότερο μπορούσε να κάνει κάποιος σε αυτή την κατάσταση.

Σήκωσε το κεφάλι και πρόσεξε ότι και άλλα ζόμπι τον πλησίαζαν παραπατώντας. Κάποια πτώματα φαίνονταν πολύ πιο φρέσκα από άλλα. Μερικά έδειχναν αρκετά παλιά ώστε να έχουν πολεμήσει ως και στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Συνέχισαν να πλησιάζουν τον Μπρένταν. Δεν αντιλαμβάνονταν ότι τον είχε ήδη δαγκώσει ζόμπι; Ήταν ήδη πρακτικά νεκρός.

Κι έφταιγε αποκλειστικά ο ίδιος. Όχι μόνο δεν είχε καταφέρει να καλέσει το πνεύμα του Ντένβερ Κριστόφ, αλλά χωρίς να το καταλάβει είχε αναστήσει τους νεκρούς! Ο Μπρένταν μόλις είχε βάλει μπρος κατά λάθος το τέλος του κόσμου με την αποκάλυψη των ζόμπι.

Ωστόσο, αυτό δε σήμαινε ότι θα έπεφτε αμαχητί. Η επίγνωση του επερχόμενου χαμού του έσβησε κάθε φόβο και τον αντικατέστησε με τόση οργή και θάρρος, που όμοιά τους δεν είχε ξαναιώσει ποτέ. Ήταν σχεδόν σαν να είχε πιει κάποιο φίλτρο ηρωισμού. Τον έκανε να αισθάνεται ανίκητος – γιατί, κατά κάποιον τρόπο, ήταν.

Ο Μπρένταν πετάχτηκε πάνω κρατώντας ακόμα το κομμένο αριστερό μπράτσο του ζόμπι. Έκανε ένα βήμα μπροστά και το έφερε πίσω σαν μπαστούνι του μπίτζμπολ. Έπειτα στράφηκε προς το πιο κοντινό ζόμπι σαν να βρισκόταν στο γήπεδο. Το χτύπησε στο κεφάλι, το οποίο ξεκόλλησε και πετάχτηκε μέσα στα δέντρα καμιά δεκαπενταριά μέτρα μακριά, χωρίς να πάψει στιγμή να βογκά.

«Δρόμο!» ούρλιαξε ο Μπρένταν, πριν γυρίσει για να χτυπήσει ένα άλλο ζόμπι πίσω του.

Βρήκε ξανά στόχο. Αυτή τη φορά το κεφάλι του ζόμπι έμεινε πάνω στους ώμους, αλλά εξερράγη σαν παλιά σάπια κολοκύθα. Κόκαλα, χώμα και σκόνη σκορπίστηκαν παντού.

«Αηδία!» φώναξε ο Μπρένταν.

Γύρισε απότομα ανεμίζοντας το κομμένο μπράτσο του ζόμπι όσο πιο γρήγορα του επέτρεπε το τραυματισμένο χέρι του. Δεν απομακρύνθηκε από το μαυσωλείο, αφού του παρείχε προστασία από τη μία τουλάχιστον πλευρά, όταν άρχισαν να εμφανίζονται κι άλλα ζόμπι.

Τελικά ανέβηκε τα τρία σκαλιά του μαυσωλείου. Κοίταξε γύρω του κι αμέσως άφησε να πέσει το μπράτσο του ζόμπι που χρησιμοποιούσε ως όπλο. Από τη νέα εκείνη πλεονεκτική θέση, είδε επιτέλους πόσο απελπιστική είχε γίνει η κατάσταση του.

Γύρω από το μαυσωλείο απλωνόταν μια θάλασσα από ζόμπι. Ήταν σαν κοινό σε ροκ συναυλία. Αν δεν ένιωθε τόσο απελπισμένος, μπορεί και να τραγουδούσε το *Glory Days*, το τραγούδι του Μπρους Σπρίνγκστιν που τον είχε σώσει στο Κολοσσαίο του αυτοκράτορα Όκιπου.

Όμως, αντί γι' αυτό, ο Μπρένταν σωριάστηκε μπροστά στην περίτεχνη μπρούντζινη διπλή πόρτα και περίμενε να τον καταβροχθίσουν τα ζόμπι.

Ο Χοντρός Τζάγκερ όρμησε στο νεκροταφείο του Φέρν-γουντ μούσκεμα ακόμα από το νερό του ωκεανού όπου βρισκόταν τις προηγούμενες δέκα ώρες. Το στόμα του ήταν ανοιχτό τόσο ώστε η Κορντίλια και η Έλεανor να βλέπουν έξω για να κατευθύνουν τις κινήσεις του. Είχε προσέξει να μην τσαλαπατήσει κανένα σπίτι στη σύντομη διαδρομή ως εκεί, όπως τον είχε καθοδηγήσει η Κορντίλια. Τώρα, όμως, μέσα στο νεκροταφείο, ποδοπατούσε ανθρώπους σε κάθε βήμα.

«Αχ, όχι!» είπε η Έλεανor με κομμένη την ανάσα. «Τσαλαπατά ένα σωρό κόσμο! Για ένα λεπτό... τι κάνουν όλοι αυτοί στο νεκροταφείο στις τρεις το πρωί;»

«Δεν είναι κανονικοί άνθρωποι, Έλεανor», απάντησε η Κορντίλια, που προσπαθούσε να δει τι συνέβαινε. «Νομίζω ότι είναι... ζόμπι!»

«Μα τα ζόμπι δεν υπάρχουν!» είπε η Έλεανor. «Δεν είναι δυνατόν».

«Γιατί, είναι δυνατόν να περπατά ένας κολοσσός με δυο παιδιά στο στόμα στο Μιλ Βάλεϊ της Καλιφόρνια;» της θύμισε η Κορντίλια.

Η Έλεανor ήταν έτοιμη να παραδεχτεί ότι η Κορντίλια είχε δίκιο, αλλά την προσοχή της τράβηξαν φωνές από χαμηλά.

«Εδώ κάτω!» ούρλιαζε κάποιος. «Τζάγκερ, εδώ κάτω!»

«Ο Μπρένταν!» τσίριξε η Έλεανor δείχνοντας προς τα αριστερά. «Χοντρός Τζάγκερ, βλέπεις τον Μπρένταν εκεί πέρα; Έχει μπλέξει! Πρέπει να τον σώσεις!»

Είδαν τον Μπρένταν στο κεφαλόσκαλο ενός λευκού μαρμάρινου μαυσωλείου, να χοροπηδά σαν τρελός. Εκατοντάδες ζόμπι τον είχαν περικυκλώσει και πλησίαζαν.

Ο Χοντρός Τζάγκερ έκλεισε το στόμα για να μην πέσουν η Κορντίλια και η Έλεανor κι έπειτα χαμήλωσε το χέρι και ξερίζωσε ολόκληρο το μαυσωλείο. Ο Μπρένταν είχε γαντζωθεί απελπισμένος από μια μαρμάρινη κολόνα. Η μπρούντζινη πόρτα είχε σπάσει από τη δύναμη της λαβής του Τζάγκερ. Η στέγη του μαυσωλείου κατέρρεε.

Ο Χοντρός Τζάγκερ άνοιξε καλά το στόμα του κι άρχισε να ταρακουνά το μαυσωλείο από πάνω σαν να ήταν κουτάκι με γλυκά, ώσπου ο Μπρένταν έπεσε μέσα ουρλιάζοντας. Έπειτα ο Τζάγκερ έκλεισε το στόμα του και γύρισε ξανά προς τον ωκεανό.

Άξαφνα, μέσα από τα σύννεφα πρόβαλε ένα ελικόπτερο από το Αστυνομικό Τμήμα του Σαν Φρανσίσκο. Ένας άνδρας με γαλάζια στολή των Ειδικών Δυνάμεων καθόταν στην ανοιχτή πόρτα του ελικοπτέρου. Σήκωσε έναν τεράστιο εκτοξευτή ρουκετών, τον έστρεψε προς τον Χοντρό Τζάγκερ και τράβηξε τη σκανδάλη.

Ο Μπρένταν έπεσε στο στόμα του Χοντρού Τζάγκερ χωρίς να έχει την παραμικρή ιδέα γιατί τον έτρωγε ο φίλος του. Μήπως και ο ίδιος ο Χοντρός Τζάγκερ είχε γίνει ένα ζόμπι-κολοσσός;

Παρά τον δυνατό πονοκέφαλο που ένιωθε, δε χρειάστηκε πολύ χρόνο για να καταλάβει ότι ο Χοντρός Τζάγκερ δεν είχε κάνει καν την προσπάθεια να τον καταπιεί. Αφενός επειδή βρισκόταν ακόμα μέσα στο στόμα του γίγαντα και καθόταν στην πελώρια γλώσσα του, μέσα σε μια λιμνούλα από κολλώδες σάλιο. Και αφετέρου επειδή οι αδελφές του τον είχαν κλείσει στην αγκαλιά τους.

«Μπρένταν, ζεις!» αναφώνησε η Έλεανορ.

«Πέτυχε; Κατάφερες να μιλήσεις στον Ντένβερ Κριστόφ;» ρώτησε η Κορντίλια, μπαίνοντας αμέσως στο ψητό.

Προτού ο Μπρένταν προλάβει να απαντήσει, τη συνάντησή τους διέκοψε ο ήχος ενός ελικοπτέρου απέξω.

Ο Μπρένταν δεν είχε ξανακούσει ποτέ πραγματικό εκτοξευτή ρουκετών, μα είχε παίξει αρκετά βιντεοπαιχνίδια ώστε να αναγνωρίσει τον ήχο ακριβώς πριν από την πρόσκρουση, που τους έκανε να εκσφενδονιστούν μέσα στο στόμα του Χοντρού Τζάγκερ σαν νήπια σε φουσκωτό κάστρο.

Ο Χοντρός Τζάγκερ μούγκρισε από τον πόνο. Στο δευτερόλεπτο που άφησε ανοιχτό το στόμα του, τα τρία αδέρφια είδαν μια ματωμένη τρύπα να χάσκει στον αριστερό ώμο του κολοσσού.

«Θα τον σκοτώσουν!» τσίριξε η Έλεανor. «Τζάγκερ, γύρνα στον κόλπο! Πρέπει να κρυφτείς!»

Και η Κορντίλια ούρλιαξε, αλλά για έναν τελείως διαφορετικό λόγο. Πίσω από τον Μπρένταν είχε αρχίσει να εμφανίζεται αργά... ο Βασιλιάς της Καταιγίδας!

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τα αδέρφια Γουόκερ – η Κορντίλια, ο Μπρένταν και η Έλεανor – μπορεί να έχουν σώσει τον κόσμο, αλλά δεν έχουν καταφέρει να σώσουν το σπίτι τους, και τώρα πρέπει να εγκαταλείψουν την Οικία Κριστόφ. Τα πράγματα δε θα μπορούσαν να γίνουν χειρότερα. Κι όμως...

Η Μάγισσα του Ανέμου είναι ακόμα ζωντανή και ετοιμάζει την επίθεσή της. Για να την εξολοθρεύσουν τα τρία παιδιά πρέπει να επιστρέψουν στον κόσμο των βιβλίων, να χωριστούν και να αναλάβουν το καθένα τη δική του αποστολή, αντιμετωπίζοντας εξωγήινους, δεινόσαυρους και τρομακτικά πλάσματα. Αυτή τη φορά το ταξίδι τους είναι πιο δύσκολο από ποτέ...

Η επική περιπέτεια των Κολόμπους,
Βιζίνι και Ράιλαντερ ολοκληρώνεται
μ' ένα απροσδόκητο φινάλε.

Από 11 ετών

ISBN: 978-618-01-1693-9

9 786180 116939

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ. 15728